

PLA PASTORAL 2026-2030

Caminar junts, per fer noves totes les coses

BISBAT D'EIVISSA

EDITA
Bisbat d'Eivissa
Pere Francès, 12, 2n
07800 Eivissa

IMATGE DE PORTADA
Arxiu de la Diòcesi d'Eivissa

DISSENY, MAQUETACIÓ I FOTOS
Delegació de Mitjans de Comunicació de la Diòcesi

Dipòsit legal:

Índex 3
Decret 6
Introducció 11

1. PRIMERA PART: Per què una programació pastoral? 13
1.1. Consideracions específiques d'un pla pastoral 13
1.2. Què hem de fer? 14

2. SEGONA PART: La realitat de la qual partim 16

3. TERCERA PART: Objectiu general i objectius específics 18
3.1. Objectiu general 18
3.2. Objectius específics 18

4. QUARTA PART: Els quatre eixos: la lògica de l'Evangeli 20
4.1. Eix 1: Anunci 20
4.1.1. Units a Crist, anunci viu de la Bona Notícia 20
4.1.2. Catequesi familiar 21
4.1.3. Catequesi sacramental 21
4.1.4. Ensenyament religiós escolar 22
4.1.5. Catequesi d'adults 23
4.1. 6. L'homilia 23
4.1. 7. Altres àmbits de formació 23
4.1. 8. Feina de tots 24
4.1. 9. Objectius i línies d'acció 24
4.2. Eix 2: Celebració 31
4.2.1. La litúrgia com a memòria de la salvació anunciada públicament per l'Església 31
4.2.2. La litúrgia és evangelitzadora 32
4.2.3. La litúrgia és el fruit de l'evangelització 32
4.2.4. La participació en la litúrgia, ànima de la vida cristiana 33

4.2.5. La participació en la litúrgia ha de ser conscient, plena, comunitària, activa i fructuosa 33
4.2.6 Objectius i línies d'acció 35
4.3. Eix 3: Comunió 42
4.3.1. Que tots siguin un, perquè el món cregui 42
4.3.2. Caminar junts, Església en comunió 42
4.3.3. Una espiritualitat de comunió 43
4.3.4. Una comunió que s'obri a tots 43
4.3.5. La comunió que informa i comunica 44
4.3.6. Font i culminació: l'Eucaristia 44
4.3.7. Objectius i línies d'acció 45
4.4. Eix 4: Caritat 51
4.4.1. L'Església d'Eivissa i Formentera serveix amb amor als germans 51
4.4.2. La caritat amb les persones i per a les persones 51
4.1.3. Una caritat sempre viva i actuant 52
4.4.4. La caritat com a acció política i social 53
4.4.5. La Doctrina Social de l'Església, font inspiradora de la caritat 54
4.4.6. Objectius i línies d'acció 55

5. CINQUENA PART: Destinataris generacionals 62
5.1. Al·lots i infants 62
5.2. Joves 62
5.3. Adults 63
5.4. Matrimonis i famílies 63
5.5. Persones majors 63

6. SISENA PART 64
6.1. Metodologia 64
6.2. Calendari 64
6.3. Avaluació 64
6.3.1. Curs primer: presentació i començament (2026-2027) 65

6.3.2. Curs segon: implantació inicial (2027-2028) 66
6.3.3. Curs tercer: consolidació (2028-2029) 67
6.3.4. Curs quart: avaluació global (2029-2030) 68
6.4. Indicadores mínims d'avaluació (aplicables a cada any) 69
6.4.1. Observacions sobre el calendari 69

7. Conclusió 71

VICENT RIBAS PRATS,
per la gràcia de Déu i de la Seu Apostòlica,
Bisbe Ebusità

L'Evangeli permaneix immutable: és el mateix ahir, avui i sempre. No obstant això, tot el concernent a l'evangelització està cridat a renovar-se. Sant Joan Pau II va convocar a tota l'Església a una nova evangelització, entesa no com a canvi del missatge, sinó com a renovació en la manera d'anunciar-lo i transmetre'l. Aquesta novetat exigeix tres dimensions: una nova expressió que connecti amb els llenguatges contemporanis, nous mètodes adaptats al context sociocultural i a les noves tecnologies, i un nou ardor que neix d'un convenciment transformat per la trobada personal amb Crist.

Han transcorregut dècades des de la crida que sant Joan Pau II fes a la nova evangelització. Amb aquest motiu el llavors cardenal Joseph Ratzinger, posteriorment Benet XVI, va escriure el 19 de gener de 2001 en *L'Osservatore Romano*: *«Evangelitzar significa mostrar aquest camí, ensenyar l'art de viure. Jesús declara a l'inici de la seua vida pública: "Ell m'ha ungit per a portar les bones noves als pobres" (Lc 4,18). Això vol dir: Jo tinc la resposta a la vostra pregunta fonamental; us enseny el camí de la vida, el camí de la felicitat. Millor encara: Jo sóc aquest camí. La pobresa més profunda és la incapacitat d'alegrar-se, el fastig de la vida considerada absurda i contradictòria. Aquesta*

pobresa està més disseminada i es presenta en diferents formes, tant en les societats materialment riques com als països en desenvolupament. La incapacitat d'alegrar-se pressuposa i genera la incapacitat d'estimar, provoca l'enveja, l'avarícia, tots els vicis que marceixen la vida de cadascun i del món. Per aquest motiu necessitem una nova evangelització» (*La nova evangelització*, p. 7).

La nova expressió ha de portar-nos a connectar amb persones concretes. Un llenguatge incomprensible, desconnectat de la realitat sociocultural de nens, joves, adults i ancians, més que acostar distàncies, les incrementa. En tal cas, no seria necessària cap «nova evangelització», perquè l'anterior ja complia aquesta funció.

El mètode també ha de ser renovat. En el mateix text, el cardenal Ratzinger afirmava: *«És cert que hem d'utilitzar raonablement els mètodes moderns per a fer-nos escoltar, o millor dit, per a fer accessible i comprensible la veu del Senyor. No busquem ser escoltats nosaltres, ni volem augmentar el poder i l'extensió de les nostres institucions; volem servir al bé de les persones i de la humanitat, donant espai a Aquell que és la Vida»*.

La vida cristiana ha de manifestar amb tota claredat que pretenem servir al bé de les persones i de la humanitat, donant espai a Crist. No es tracta de debatre qüestions de fe, sinó d'una cosa distinta i complementària: saber viure com a cristians, saber viure segons l'Evangeli. Si els qui reben el missatge no perceben ni el sentit ni la finalitat del que se'ls proposa, convé detenir-se i buscar altres alternatives.

Per a això és imprescindible escoltar la gent: *«Qui diu la gent que sóc jo?»*. Davant aquesta pregunta sorgeix sovint la por d'escoltar, a prendre en consideració les opinions alienes i a valorar el grau de veritat que pugui haver-hi en elles, fins i tot quan siguin respostes desconcertants, contràries als nostres esquemes mentals prefixats, respostes que ens facin reconsiderar el nostre estil de vida. Són, en definitiva, respostes que ens insten a sortir de nosaltres mateixos, dels nostres espais aparentment oberts, i a ser més d'aquest món: no sols per a atendre les seues necessitats des de Càritas –tasca que ja es realitza amb bona valoració–, sinó perquè les persones sentin que vivim amb elles, no des d'una posició de superioritat, com ocorre a vegades en creure'ns amos i administradors de la veritat, jutjant a tots i a tot, sinó compartint l'Evangeli: ensenyant-ho, aprenent-ho i testimoniant-ho.

No hi ha millor mètode per a ensenyar l'Evangeli que viure'l i testimoniar-lo. Viure evangèlicament amb sentit, amb plenitud i amb coratge, donant cabuda en el nostre existir als altres. En aquesta obertura a l'altre l'Evangeli es converteix en testimoniatge de vida, perquè obrint-nos als altres donem espai –en això de comú que té l'espai: l'Església, les parròquies i comunitats cristianes– a Aquell que és l'Evangeli.

En cap lloc va dir Jesús: *«Repeteix el que s'ha dit per mi!»*; sinó: *«Segueix-me!»*. Això significa que a cap dels seus deixebles va exigir primer

una confessió de fe, sinó que els va cridar al seguiment en la pràctica. El decisiu no és a dir «*Senyor, Senyor!*», sinó fer la voluntat del Pare que està en els cels. Per a això, Crist és, en tot el seu parlar i fer, en el patiment i en la mort, la gran figura conductora central, des del principi, al llarg dels segles, fins als nostres dies (cf. Hans Küng, *El cristianisme. Essència i història*, Trotta, Madrid 2001, p. 65). «*Segueix-me!*» significa viure i pensar cristianament, anunciant la Bona Nova: l'Evangeli.

«Per tant, es necessita un impuls renovat en l'anunci i en la transmissió de la fe. Es tracta de posar a Jesucrist en el centre i, en el camí indicat per "Evangelii gaudium", ajudar les persones a viure una relació personal amb Ell, per a descobrir l'alegria de l'Evangeli. En un moment de gran fragmentació és necessari tornar als fonaments de la nostra fe, al "kerygma". Aquest és el primer gran compromís que motiva a tots els altres: portar a Crist "en les venes" de la humanitat (cf. Const. ap. Humanae salutis, 3), renovant i compartint la missió apostòlica: "El que hem vist i oïda, també us ho anunciem a vosaltres" (1 Jn 1,3). I es tracta de discernir les formes en les quals fer arribar la Bona Nova a tots, amb accions pastorals capaces d'interceptar a qui està més lluny i amb instruments adequats per a la renovació de la catequesi i dels llenguatges de l'anunci» (Lleó XIV, *Discurs a la Conferència Episcopal Italiana*, 17 de juny de 2025).

Aquesta és la finalitat del Pla Pastoral Diocesà que per mitjà del present Decret vull implantar a la nostra Església particular d'Eivissa i Formentera, perquè, seguint les indicacions del Concili Vaticà II (cf. *Christus Dominus*, 33), tota l'acció pastoral de la Diòcesi s'ordeni a la salvació de les ànimes, fi suprema al qual han d'ordenar-se també les institucions i estructures eclesials.

Per tot això, dispòs:

1.- S'implanta en la Diòcesi d'Eivissa el *Pla Pastoral Diocesà 2026-2030. Caminar junts per a fer noves totes les coses*, el text íntegre de les quals s'acompanya al present Decret com a Annex, del qual forma part inseparable.

2.- El Pla Pastoral Diocesà tindrà una vigència de quatre anys, a comptar des del dia d'avui, i el seu desenvolupament es farà d'acord amb el calendari establert en el mateix Pla, que podrà ser prorrogat o revisat per Decret del Bisbe, sentit el Consell de Consultors i el Consell de Pastoral Diocesà.

3.- Els capellans, així com els responsables de les comunitats, moviments, associacions i grups presents en la Diòcesi, procuraran que el Pla Pastoral Diocesà de Pastoral inspiri la programació de les activitats pastorals de les seues respectives realitats, adaptant-lo a les circumstàncies pròpies de cada comunitat.

4.- S'encomana al Vicari Episcopal d'Evangelització la coordinació, l'impuls i el seguiment del Pla Pastoral Diocesà, en col·laboració amb el Consell de Pastoral Diocesà i les Delegacions diocesanes implicades.

5.- Al final de cada any o curs, s'avaluarà el grau d'aplicació del Pla, els resultats del qual es presentaran al Bisbe diocesà i als Consells diocesans, a fi d'orientar les oportunes adaptacions.

6.- Els mitjans necessaris per a l'execució del Pla Pastoral Diocesà seran a càrrec del pressupost ordinari de la Cúria Diocesana, sense perjudici de les aportacions de les parròquies i d'altres possibles fonts de finançament.

7.- Convid cordialment a tots els preveres, diaques, persones consagrades i fidels laics a acollir aquest Pla amb esperit de comunió i participació, convençuts que *«la força de l'evangelització quedarà molt afeblida si els qui anuncien l'Evangeli no són persones noves, esperits nous, evangelitzats al seu torn per la fe i per l'amor»* (Sant Pau VI, Evangelii Nuntiandi, n. 76).

8.- Dispòs que el present Decret sigui llegit i fet públic en les parròquies de la Diòcesi el diumenge 22 de novembre, solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers, que es publiqui en el Butlletí Oficial del Bisbat i es difongui pels mitjans de comunicació diocesans, i sigui conservat en l'Arxiu de la Cúria Diocesana.

Tot el que es disposa en aquest Decret es promulga de conformitat amb les normes del Codi de Dret Canònic, especialment els cànons 381 § 1, 394 § 1 i 495.

Donat a Eivissa a sis de novembre de dos mil vint-i-sis, memòria litúrgica dels Beats Joan Torres Torres i companys màrtirs d'Eivissa i Formentera.

+ Vicent Ribas Prats
Bisbe d'Eivissa

Per mandat de Sa Excª Rvdma.

Mª Fernanda Roa Nonide
Canceller Secretària General

Als sacerdots,
Als religiosos i religioses,
Als fidels cristians laics,
A tots els homes i dones de bona voluntat que habiten a les nostres illes:

El començament d'aquest nou curs a l'activitat pastoral diocesana està marcat per tota la reflexió i les aportacions que durant aquests darrers anys hem fet, des de la convocatòria sinodal que el papa Francesc va fer a tota l'Església perquè, des de la sinodalitat ***(caminar junts)***, es mirés a si mateixa, mirés al món, descobrís els signes de comunió i de participació que demana avui. En aquest camí s'emmarquen la nostra assemblea diocesana i la visita pastoral. El Senyor, que ha concedit tantes i tan grans gràcies a la seua Església, obre a la nostra diòcesi una nova etapa. L'Església d'Eivissa i Formentera torna a la seua activitat ordinària en realitzacions, en projectes i, sobretot, en promeses que són la llavor de noves realitats eclesials i pastorals, i a les quals hem de dedicar les nostres millors atencions, els nostres esforços més renovats i el nostre més fidel i encendrat treball apostòlic.

El present és una invitació a recordar amb gratitud i misericòrdia el nostre passat recent, per fer una mirada retrospectiva i serena sobre ell i revisar el que hem fet durant tot aquest temps de preparació, per obrir-nos amb confiança al futur. Amb alegria humil hem de constatar la gran quantitat d'accions empreses i dutes a terme no només perquè la nostra dona cessi caminés al compàs de l'Església universal com a signe de comunió sinodal amb ella, sinó també per renovar i enfortir la vida cristiana de les nostres comunitats, a fi que fossin testimoni del Senyor en les seves circumstàncies particulars i difícils.

Durant aquests quatre anys, amb les seues llums i amb les seues ombres, hem recorregut un llarg camí de reflexió i de renovació de la nostra activitat pastoral en la major part de les seues expressions i realitzacions, seguint el camí sinodal, la preparació i la vivència del Jubileu de l'Esperança, l'assemblea diocesana i la visita pastoral. Aquest temps ha procurat ser una mirada des de la fe per continuar sent fidels al mandat evangelitzador del Senyor i complir-lo amb la diligència més gran possible; ha estat, també, una mirada plena d'amor i misericòrdia en aquest temps que ens ha tocat viure, per ser testimonis certs de l'Evangeli i per portar-lo al cor de cada persona, de cada família, de cada moviment, de cada comunitat cristiana, de la vida ordinària de la nostra diòcesi.

A la llum de la meditació i aprofundiment del nostre compromís evangelitzador hem revisat i aprofundit la nostra fe; hem descobert els seus punts febles i deficients; hem detectat llacunes a les nostres actuacions pastorals; hem descobert aspectes que calia enfortir, renovar o impulsar; hem intentat ser agents de comunió i fraternitat; hem procurat millorar la nostra presència i testimoniatge a la societat, animats pel testimoni dels millors cristians d'entre nosaltres, com són els nostres màrtirs; hem procurat no apagar el ble vacil·lant i no trencar la canya trencada (cf. Mt 12, 20). Ens hem vist i sentit urgits per l'amor de Crist a continuar caminant, deixant enrere les xarxes del nostre cansament, desenganys o desil·lusions; ens hem fet amb tots per guanyar ne uns quants; hem intentat unir i complementar esforços, pregàries i realitzacions per al bé de tot el poble de Déu.

Tanmateix, aquesta acció de gràcies, que vol ser sincera, ens porta també a reconèixer amb més autenticitat allò en què no hem encertat i certes actituds contràries a l'Evangeli com la desil·lusió, la rutina, la pastoral de conservació i manteniment, la confiança desmesurada en tècniques pretesament més eficaces, la manca de responsabilitat en allò que és competència o obligació personal. De totes es pot dir que tenen un mateix denominador comú: emmascarar i enfosquir (si no amagar) el veritable rostre de l'Església i de la seua missió, ser obstacle en lloc d'estímul, disgregar en lloc de congregar. El que defineix millor la nostra actitud davant la revisió que hem fet o puguem fer a les programacions pastorals és una llei fonamental per a tota la vida de l'Església: la fidelitat a Déu i la fidelitat a l'ésser humà, en una mateixa actitud d'amor.

Per això, mirant amb confiança el futur esperançador que s'obri davant nostre i responent aquesta llei fonamental, hem de assumir una actitud realista que ens porta a fer els nostres plantejaments pastorals a partir d'una anàlisi de la realitat pastoral sense prejudicis, prenent aquelles opcions de fons que responguin coherentment a l'Evangeli, perquè és l'Evangeli qui dóna vida, renova i transforma, i que hem de compassar i acomodar la nostra vida. Un realisme que ens porta a assumir tant l'audàcia requerida com la consciència dels límits o de les mancances personals, pastorals i estructurals, però que per això mateix busca equilibrar-les i harmonitzar-les per anar apropant-nos tots cada dia més a Jesucrist, Pastor i Bisbe de les nostres ànimes, i ser-ne els testimonis, aquí i ara, de la nostra història.

1. PRIMERA PART: PER QUÈ UNA PROGRAMACIÓ PASTORAL?

Durant el temps en què han predominat a la societat la tradició, els costums i la condició estàtica, aquestes realitats garantitzaven la continuïtat i el compliment de les seues funcions socials i religioses. Per això, la pastoral també resultava fixada; com a màxim n'hi havia prou amb retocs, descansant en aquesta estructura social que li servia de transmissora dels elements necessaris per a la seua missió.

Quan, igual que la resta d'institucions socials, l'Església experimenta canvis profunds i accelerats impulsats per les conseqüències de la globalització, els desenvolupaments tècnics, l'imperi de les xarxes socials i els canvis socioculturals, els aspectes característics de l'estructura tradicional es trenquen i donen pas a una realitat plural i contínuament dinàmica.

Enmig dels canvis socials continus, l'activitat pastoral, si no es vol abandonar a la sort, necessita una planificació. Per tant, els projectes o plans són necessaris.

1.1. Consideracions específiques d'un pla pastoral

L'Església té la missió d'anunciar el Regne de Déu i de portar aquest anunci a totes les realitats humanes per transformar-les segons el designi diví. Per fer aquesta acció, l'Església necessita un pla o projecte pastoral. Aquest projecte és avui més que en cap altre temps un element indispensable de l'acció evangelitzadora. Dotar l'anunci explícit de l'Evangeli, la seua celebració sacramental i els signes que evidencien la presència del Regne, d'un pla o programació pastoral, no vol dir adoptar maneres o costums d'altres activitats humanes. La comunitat eclesial és animada i guiada per l'Esperit Sant.

Per tant, el projecte d'acció pastoral de l'Església haurà de discernir la presència de l'Esperit Sant i preveure la seua actuació. Això és el que caracteritza el projecte d'acció pastoral de l'Església i li atorga la perspectiva teològica.

El **pla pastoral** és una crida adreçada especialment a tota l'extraordinària varietat de persones presents a la nostra Església d'Eivissa i Formentera: totes estan cridades a treballar per l'arribada del Regne de Déu, segons la diversitat de vocacions i situacions, carismes i funcions. Per això cadascú ha de trobar, des de la seua vocació i la seua missió específica, les maneres d'articular la participació dinàmica en l'única missió d'anunciar el Misteri de Crist a tots els homes i les dones: els ministres ordenats, com a garantia permanent de la presència sacramental de Crist; la vida religiosa, mitjançant el testimoni privilegiat de l'Església que només confia en Déu en camí cap al Regne del cel; els laics, fent present el significat de les realitats terrenals i temporals en el designi de Déu. La unitat de l'Església s'expressa també en la col·laboració i corresponsabilitat necessària amb les autoritats civils per al bé de la societat.

I en la mesura que creixi la vitalitat apostòlica i la maduresa cristiana de les nostres parròquies i comunitats, cadascuna es convertirà en el terreny propici on neixin, fructifiquin i s'alimentin les vocacions al sacerdoci, a la vida consagrada i al laïcat.

Aquest pla de pastoral és una parada en el camí per convidar-nos a tots a reprendre la nostra tasca evangelitzadora amb un ànim renovat i un testimoni de fe personal i comunitari, més viu i atent a les necessitats dels homes i dones del nostre temps. No canvia la vocació i la missió primària de l'Església, que és evangelitzar sempre i en totes les cultures: és el programa de sempre.

Però el repte constant és trobar llenguatges nous i moments de trobada per arribar a despertar el desig de Crist en aquells que no el coneixen, alhora que s'enforteix la fe d'aquells a qui la rutina i els costums socials han enfosquit la força transformadora de l'adhesió personal a Qui satisfà els anhels de tots.

1.2. Què hem de fer?

La finalitat del pla pastoral pretén donar un nou alè a la nostra Església particular d'Eivissa i Formentera perquè respongui a la nova situació social, religiosa i cultural, reflexionant, revisant i enriquint molts estils, procediments, actituds i accions pastorals que ara ens resulten insuficients.

El programa ja existeix, és el de sempre. No hi ha receptes màgiques: evangelitzar exigeix l'anunci explícit de la bona nova de la salvació, des de l'experiència viva i el coneixement proper de Qui és amb nosaltres, i el testimoni de vida coherent que sigui signe de la vida trinitària que a Ell, per l'Esperit, ja agradem. Però també requereix transformar la història, mitjançant la denúncia de les situacions que contradiuen els criteris del Regne i el compromís actiu en les diverses maneres de concretar aquesta transformació de les persones i la societat. El coneixement i l'anàlisi d'aquestes situacions, múltiples i cada cop més complexes, que exigeixen un discerniment especial des de la fe, només és possible des de la presència privilegiada dels laics, que inserits en tots els àmbits de la realitat tenen la missió d'impregnar-los i perfeccionar-los amb esperit evangèlic.

Són necessàries comunitats eclesials madures, on la síntesi entre l'evangeli i la vida sigui el testimoni eficaç de la Vida i la Paraula de Crist a tot arreu, i condicions on moltes vegades només els laics poden arribar, des de la consciència no només de pertànyer a l'Església, sinó de ser l'Església. Comunitats on també es trobin i articulin espais i maneres on els laics puguin il·luminar els ministres ordenats i els religiosos amb la seua experiència, la seua saviesa i el seu testimoni, i s'articuli el necessari acompanyament i enriquiment mutu.

Com tota acció, l'evangelització necessita un projecte i una programació. A l'Església, un projecte no es realitza com en altres àmbits de la societat on hi ha una planificació, perquè, a diferència d'aquests altres llocs, l'actuació de l'Església està sotmesa a l'acció de l'Esperit Sant, autèntic artífex de la veritable evangelització i il·luminador de la nostra feina. Evangelitzar és col·laborar en l'acció de l'Esperit Sant sobre l'individu i a la comunitat.

2. SEGONA PART: LA REALITAT DE LA QUAL PARTIM

La nostra anàlisi de la realitat pastoral s'ha de fer sense prejudicis, amb la mirada de la fe i l'honestedat de qui vol servir. D'aquesta anàlisi destacam aquestes característiques principals, que travessen tota la vida de les nostres comunitats.

El canvi sociocultural. Les conseqüències de la globalització, els desenvolupaments tècnics i l'imperi de les xarxes socials han trencat l'estructura tradicional que sostenia la transmissió de la fe. La nostra realitat és plural, dinàmica i canviant. Molts homes i dones de la nostra societat eivissenca i formenterera comprenen o interpreten la missió de l'Església en termes reductius, col·locant-la a l'àmbit de la vida privada; molts creuen que formar part d'una comunitat parroquial és una simple devoció particular.

Descristianització i allunyament. No poques persones estan profundament afectades pel signe de la descristianització; rebutgen expressament les orientacions i les normes de l'Església i tenen posada la fe i la confiança en altres ideologies de signe racionalista i materialista. Entre elles hi ha moltes persones honrades i compromeses amb el bé, que busquen Déu a la seua manera, i altres sense cap cura i indiferents.

La vida sacramental. Molts cristians no són conscients de la seua condició de batejats; la celebració dels ritus baptismals no incideix en la vida personal, no la conformen; la confirmació i l'eucaristia són en molts de casos celebracions aïllades, sense continuïtat. La renovació anual de les promeses baptismals a la Vigília Pasqual és minoritària, i la participació de nens, adolescents i joves al Tridu Pasqual és mínima.

La família i els grups generacionals. El model familiar està canviant; els güelos assumeixen moltes vegades el paper de pares. El nombre de persones grans ha augmentat. Els joves demanen realitats noves amb què identificar-se, i no poden ser considerats únicament com a objecte de la sol·licitud pastoral.

Les nostres ombres. Reconeixem amb sinceritat certes actituds contràries a l'Evangeli presents en la nostra acció: la desil·lusió, la rutina, la pastoral de conservació i manteniment, la confiança desmesurada en tècniques pretesament més eficaces, la manca de responsabilitat en allò que és competència o obligació personal. A les nostres parròquies, la pedagogia de la fe i la pastoral giren al voltant dels sagraments i la catequesi, mentre l'àmbit de la pastoral social està gairebé absent o reduït a la simple activitat caritativa o assistencial.

Les nostres llums. Són moltes les accions iniciades per caminar al compàs de l'Església universal i renovar la vida cristiana de les nostres comunitats; els molts fidels compromesos; la riquesa de moviments i realitats formatives (Institut Superior de Teologia, exercicis espirituals, jornades d'estudi); la beatificació dels nostres màrtirs, testimoni i esperó per a tots; el camí recorregut en la sinodalitat, assemblea diocesana i visita pastoral.

3. TERCERA PART: OBJECTIU GENERAL I OBJECTIUS ESPECÍFICS

3.1. Objectiu general

Donar un nou alè a la nostra Església particular d'Eivissa i Formentera perquè respongui a la nova situació social, religiosa i cultural, de manera que, fidels al manament evangelitzador del Senyor, les nostres comunitats siguin testimoni de Crist a les particulars circumstàncies de les nostres illes.

3.2. Objectius específics

Tot plantejament i iniciativa pastoral han d'estar encaminats a:

- **Treballar** per una Església diocesana més profètica i evangelitzadora, més centrada en el misteri de l'Eucaristia i en el sagrament de la Penitència, més compromesa a fer present a la nostra societat i en nosaltres l'amor transformador de Déu.
- **Treballar** per un reconeixement més gran de la identitat dels laics i del seu lloc insubstituïble al món i a l'Església.
- **Buscar** incessantment en l'evangelització i en la vida de l'Esperit la comunió eclesial, aconseguint una consciència eclesial més viva en què resplendeixi la cara de l'Església.
- **Procurar** una formació i instrucció d'acord amb les necessitats actuals per a tot el Poble de Déu i adequada a cada membre (sacerdots, religiosos i laics).
- **Promoure** una pastoral més eficient en tots els àmbits, animada per un veritable esperit evangelitzador, compro ficada amb les persones i la realitat.
- **Conèixer** i arbitrar solucions a les necessitats humanes i materials dels homes i dones que viuen a les nostres illes, fent de la caritat el testimoniatge d'una Església viva i compromesa.
- **Enfortir** la pastoral vocacional mitjançant propostes i accions explícites, promovent, en especial, el sacerdoci.

Entre les feines més urgents destaquen aquelles qüestions que afecten la fe i els seus continguts. També hem de procurar especialment destacar la veritat de la dignitat humana i denunciar amb fermesa totes les amenaces que atempten contra ella.

Entre les nombroses qüestions que preocupen avui tothom, convé recordar, sobretot, aquestes: el matrimoni i la família, la cultura humana, la vida economicosocial i política, la solidaritat que cerca i construeix la pau. Sobre cadascuna han de resplendir els principis i les llums que surten de Crist per guiar els fidels cristians i il·luminar tots els homes i dones en la recerca de la solució de tants problemes complexos.

4. QUARTA PART: ELS QUATRE EIXOS: LA LÒGICA DE L'EVANGELI

Tota la programació pastoral s'estructura segons quatre blocs que corresponen als eixos centrals de la vida del cristià i de l'evangelització: l'anunci, és a dir, l'Església d'Eivissa i Formentera escolta i proclama la Paraula de Déu; la celebració, és a dir, l'Església d'Eivissa i Formentera celebra el misteri de Crist; la comunió, és a dir, l'Església d'Eivissa i Formentera viu la unitat demanada per Crist; i la caritat, és a dir, l'Església d'Eivissa i Formentera serveix amb amor els germans. No són compartiments independents: cadascuna d'aquestes dimensions està lligada a les altres, i totes quatre constitueixen l'única vida i missió de l'Església.

4.1. EIX 1: ANUNCI

4.1.1. Units a Crist, anunci viu de la Bona Notícia

«Vessaré el meu Esperit sobre tota carn, els vostres fills i filles profetitzaran» (*Jl* 3, 1; cf. *Fets* 2, 17). Al matí de Pentecosta, l'Església es veu impulsada a començar la predicació evangèlica. Els deixebles del Senyor són fets, per la força de l'Esperit Sant, profetes de la Nova Aliança. A la nova economia salvífica la profecia no és privilegi d'uns quants, sinó un do de l'Esperit per a tot el poble.

El desig de Moisès al desert: Tant de bo tot el poble de Déu fos profeta i rebés l'Esperit del Senyor! (cf. Núm 11, 25-30) ha estat portat a compliment per la mort i resurrecció de Jesucrist i per l'enviament de l'Esperit Sant.

Els qui hem estat consagrats amb el crisma de salvació entrem a formar part del poble de Déu, i som fets membres de Crist, sacerdot, profeta i rei. I Crist compleix la seua missió fins a la manifestació plena de la glòria a través del seu cos, que és l'Església. Participam, així, de diferents maneres en la triple missió messiànica. **La participació a l'ofici profètic de Crist ens habilita i ens compromet a acollir amb fe l'evangeli i a anunciar-ho amb la paraula i amb les obres. D'evangelitzats som fets evangelitzadors.**

Aleshores Pere, presentant-se amb els onze, va aixecar la veu i els va dir... (*Fets* 2, 14). El profeta fa sentir la veu. Té una paraula a dir, i no dubta a manifestar-la públicament. És testimoni d'una experiència transformadora que afecta la seua existència de manera radical, i no la pot deixar d'anunciar. Els fidels cristians, sacerdots, religiosos i laics, estam cridats a exercir el ministeri profètic mitjançant el testimoni de la nostra vida, conformada plenament amb l'Evangeli, i cercant ocasions per a l'anunci explícit de Jesucrist amb la paraula.

Els fidels cristians laics ocupen un lloc privilegiat per a aquest ministeri profètic. Units a Crist, el gran Profeta, i constituïts a l'Esperit, *«testimonis»* de Crist ressuscitat, són cridats a fer que resplendeixi la novetat i la força de l'Evangeli en la seua vida quotidiana, familiar i

social. Ells són la sal, la llum i el ferment, al mig del món. L'Esperit Sant dóna avui als laics una consciència cada dia més clara de la pròpia responsabilitat i els impulsa per tot al servei de Crist i de l'Església. La formació del laïcat ha de respondre a aquesta situació.

Els apòstols es van veure pobres i febles davant un món immens que moltes vegades mostrava indiferència i hostilitat davant la Bona Notícia de la salvació. I tot i ser pocs, no van tenir por. Segurs de la presència del Senyor glorificat, es van llançar a fer la feina. L'impuls i l'ardor de l'inici de la predicació apostòlica han d'acompanyar la tasca evangelitzadora de la nostra Església diocesana. L'Església de Déu que és a Eivissa i Formentera escolta i proclama la Paraula de Déu en diferents moments i de maneres molt diverses. L'Esperit Sant, que va parlar a través dels profetes, continua parlant a la nostra Església particular, per inspirar-nos noves maneres d'animar-nos els cristians mútuament (cf. *Hb* 3, 13) a viure la nostra vocació i missió a l'Església i al món. Com el pare de família de l'evangeli, haurem de treure de l'arca de l'evangelització el que és antic i el que és nou (cf. *Mt* 13, 52).

4.1.2. Catequesi familiar

La formació del cristià per discernir la seua vocació i la seua missió com a deixeble de Jesús comença amb la infància. És en l'àmbit familiar on els al·lots i al·lotes han de rebre els primers fonaments de la catequesi. És cert que iniciar els infants a la pregària, obrir la seua ment i el seu cor a la revelació de Déu Pare, que és bo i ens estima, és una feina que correspon als pares i mares. El model familiar està canviant, els güelos assumeixen moltes vegades el paper de pares, etc. Oferim des de la parròquia o els moviments laicals ajuts concrets per a aquesta acció catequètica de la família? Quina orientació donam als cursets o xerrades prebaptismals que s'imparteixen als pares i mares?

4.1.3. Catequesi sacramental

Per la predicació de l'Evangeli i pel baptisme, la confirmació i l'eucaristia, la llavor de la fe és dipositada en els infants, els adolescents i els joves que obren les seues existències a l'acció fecunda de Déu. Els sagraments de la iniciació cristiana van acompanyats d'un procés progressiu d'integració en el cos de Crist, que és l'Església.

El catecumenat és el temps d'instrucció, de transmissió del dipòsit de la fe. També és temps per a la conversió, per orientar l'existència a la llum de la Paraula de Déu. L'experiència de la trobada personal i comunitària amb el Senyor a través de la pregària i de les diferents celebracions, és part integrant de la catequesi. La **iniciació cristiana** ens obre al descobriment de la vocació a la santedat, que es concreta de maneres diverses en cada cristià.

La catequesi que prepara els nens i joves per a la confirmació i la primera comunió, o la que es dóna als pares que batejaran els seus fills, respon veritablement a l'índole catecumenal de la iniciació cristiana?, o és una mera transmissió de continguts doctrinals? La celebració sacramental està lligada a la formació d'una consciència cristiana, a la conversió del cor i la progressiva inserció a la comunitat cristiana? Molts cristians no són conscients de la seua condició de batejats; la confirmació i l'eucaristia en molts de casos són celebracions aïllades, sense continuïtat. La catequesi que precedeix aquestes celebracions té com a objectiu la celebració del sagrament o **la vida cristiana posterior**? Els infants i joves que reben aquests sagraments tenen vies d'incorporació a la vida ordinària de la comunitat en formació, celebració i compromís personal?

La renovació anual de les promeses baptismals a la Vigília Pasqual és una cosa minoritària. És un fet que la participació de les nostres tres infants, adolescents i joves és mínima al Tridu Pascual. El cicle litúrgic de Quaresma i Pasqua és concebut com a moment catecumenal per a tota la comunitat parroquial? Quines ofertes formatives oferim en aquest sentit?

Pel que fa a les noves generacions, els fidels laics han d'oferir una preciosa contribució, més necessària que mai, amb una tasca sistemàtica de catequesi. Els catequistes tenen una responsabilitat de gran pes en l'animació de les comunitats eclesials. Hi ha un projecte de formació permanent dels catequistes? Quins aspectes recull aquesta formació (dogmàtics, bíblics, litúrgics, pedagògics...)?

4.1.4. Ensenyament religiós escolar

Un dels camps amb més possibilitats perquè molts infants, adolescents i joves es puguin apropar a la paraula de Déu revelada i a la doctrina de l'Església és el de l'ensenyament de la religió i la moral catòliques a les escoles i instituts. Conservant el seu caràcter propi, pel que fa a objectius, continguts i metodologies, la classe de Religió és un instrument molt eficaç per establir ponts entre la cultura i la fe. A la seua manera contribueix a fer la síntesi entre Evangeli i vida. Els destinataris de la catequesi parroquial i els alumnes de Religió són moltes vegades els mateixos: hi ha coordinació entre mestres i catequistes? És present al currículum la dimensió vivencial de l'assignatura? S'anima els pares i mares a demanar l'ensenyament religiós escolar per als fills i filles?

4.1.5. Catequesi d'adults

El catecumenat condueix a la maduresa en la fe i el compromís cristià. Els fidels cristians adults assumeixen majors responsabilitats a l'Església i al món. El cristià mai no deixa de ser deixeble; la catequesi permanent s'imposa com una urgència pastoral de primer ordre a les nostres parròquies.

Tots hem de ser conscients del 'dret' que tot batejat té de ser instruït, educat i acompanyat en la fe i en la vida cristiana. Tot dret comporta un deure: el deure oferir vies per a la formació cristiana de tots els membres de la comunitat eclesial. Aquesta formació ha de ser sistemàtica, elemental, completa, que sigui una veritable iniciació cristiana oberta a totes les esferes de la vida cristiana. Té aquest caràcter la catequesi a les nostres parròquies? Hi ha un programa de formació que abasti tots els fidels cristians? Els anomenats 'cursets prematrimonials' estan pensats amb aquest criteri? Quines possibilitats hi ha per als malalts i majors?

4.1.6. L'homilia

Al costat de la catequesi tenim una forma privilegiada del ministeri de la Paraula, de la qual dimanen totes les altres: l'homilia. Bé a l'eucaristia dominical o en altres celebracions sacramentals, bé durant els dies de festa de devoció popular, és un instrument de primer ordre en la tasca de l'evangelització. Per a molts fidels, l'homilia és l'única formació cristiana que reben.

La paraula de Déu que es proclama i les celebracions que realitza l'Església poden adquirir més eficàcia si l'homilia és realment fruit de la meditació, degudament preparada, ni massa llarga ni massa curta, i si es tenen en compte tots els que estan presents, fins i tot els al·lots i els menys formats. A les nostres parròquies l'homilia és una paraula viva, dita amb entusiasme, amb convenciment, amb ardor renovat? És cert que l'Esperit Sant és el mestre interior que condueix a la plena comprensió del misteri revelat, però: mesurem d'alguna manera la reacció que produeix a l'assemblea la predicació? El llenguatge utilitzat és adequat perquè s'estableixi una veritable comunicació?

4.1.7. Altres àmbits de formació

Són moltes les maneres d'endinsar-nos en el coneixement i la comprensió del missatge revelat per Déu. La pluralitat de carismes a l'Església es manifesta en unitat si són viscuts des d'una espiritualitat de comunió. L'acompanyament espiritual, les xerrades quaresmals, els cicles de conferències que es puguin oferir a la parròquia o en altres àmbits, els exercicis espirituals, els dies de convivència, etc., no són moments oportuns per a la instrucció del poble de Déu? Amb pedagogia i creativitat pastoral, aquests espais, que existeixen ja a la dinàmica ordinària de les comunitats eclesials, poden ser integrats dins aquest procés de formació permanent, sense perdre la seua identitat pròpia.

L'Església d'Eivissa i Formentera possibilita als fidels diferents àmbits on es duu a terme aquesta formació necessària per fer de l'evangelitzat un evangelitzador: l'Institut de Ciències Religioses, exercicis espirituals, diferents jornades d'estudi i reflexió... En quina mesura són aprofitats pels fidels laics? Quina promoció se'n fa**? Els moviments i associacions de laics**, segons els seus fins propis i l'edat

dels seus components, ofereixen espais, a la parròquia o en àmbits extraparroquials, on el fidel cristià pot aprofundir en la seua vocació i missió peculiar. **Es donen a conèixer, en tota la seua diversitat, als fidels cristians laics?**

4.1.8. Feina de tots

El cristià que ha estat evangelitzat esdevé evangelitzador. No és l'amo de la paraula i de la vida nova que ha rebut, sinó el seu servidor. A la seua manera, cada batejat és ministre de l´Evangeli. Com a pare o mare a la família, catequista a la parròquia, mestre a l'escola, lector a la litúrgia, etc., està cridat a predicar l'Evangeli, a anar als diferents àmbits de la seua vida i fer deixebles (cf. *Mt* 28, 19). Els fidels laics tenen la vocació i la missió de ser anunciadors de l'Evangeli: són habilitats i compromesos en aquesta tasca pels sagraments de la iniciació cristiana i pels dons de l'Esperit Sant. La nova evangelització, que ha de formar comunitats eclesials madures, no és possible sense aquest compromís.

4.1.9. Objectius i línies d'acció

Primer objectiu: renovar la catequesi en totes les etapes. **Línies d'acció:** elaborar un pla de formació permanent de catequistes amb els aspectes dogmàtics, bíblics, litúrgics i pedagògics, amb sessions periòdiques a escala arxiprestal; revisar la catequesi de la confirmació i la primera comunió perquè respongui al seu caràcter catecumenal –conversió, pregària i inserció progressiva a la comunitat– i no sigui mera transmissió de continguts; oferir a les famílies ajudes concretes per a la primera catequesi dels fills a ca seua, tenint en compte els nous models familiars i el paper educador que assumeixen avui els güelos.

Segon objectiu: recuperar el sentit catecumenal de la Quaresma i la Pasqua. Línies d'acció: fer de la Vigília Pasqual i de la renovació de les promeses baptismals un moment central per a tota la comunitat, no minoritari; cuidar especialment la participació de d'al·lots, adolescents i joves al Tridu Pascual; revisar els cursets prebaptismals i prematrimonials en clau d'iniciació cristiana i acompanyament, no de simple preparació al ritu.

Tercer objectiu: reforçar la coordinació entre catequesi i escola. **Línies d'acció:** establir formes estables de trobada entre catequistes i professors de Religió; promoure davant les famílies el valor de l'ensenyament religiós escolar; integrar la dimensió vivencial de l'assignatura a la programació.

Quart objectiu: : tenir cura del ministeri de la Paraula a l'homilia i a la formació d'adults. **Línies d'acció:** dedicar a la preparació de l'homilia un espai en les trobades del presbiteri, cuidant-ne el contingut, la durada i el llenguatge; oferir a cada parròquia o arxiprestat un itinerari de catequesi d'adults, sistemàtic i obert a tots els fidels; donar a conèixer i promoure els àmbits formatius diocesans existents – Institut de Ciències Religioses, exercicis espirituals, jornades d'estudi– entre els fidels laics.

OBJECTIU	CURS	VIDA DE FE A LA PARRÒQUIA	EL BISBAT SOSTÉ
1 **RENOVAR LA CATEQUESI** *"Deixebles que fan deixebles" (cf. Mt 28, 19).*	**2026-27**	📖 **Iniciar cada sessió de catequesi amb la Paraula proclamada**: l'Evangeli de diumenge, un silenci i una petició. La catequesi neix d'escoltar Déu quan avui parla. 🙏 **Catequistes en oració:** abans de cada curs, uns moments d'adoració i oració comunitària pels al·lots i les seues famílies. El catequista se sap primer deixeble orant, i ho celebra al costat de la comunitat davant del Sagrari.	Recés d'inici de curs per a catequistes en què la diòcesi acompanya la identitat: cridats a anunciar allò que hem vist i sentit (*1Jn* 1, 3); material de pregària per a grups de catequesi.
	2027-28	🕯️ **Itinerari sacramental amb rostre d'iniciació:** a més de la doctrina, oració apresa (cada infant sap parlar amb Déu, no només amb el catequista), participació en la missa dominical amb les seues famílies –com a requisit, i com a descobriment– i una trobada amb un testimoni de vida cristiana adulta. 🏛️ **Els sagraments es reben en comunitat:** primeres comunions i confirmacions dins de la missa dominical ordinària (no en cerimònia a part), perquè la comunitat vegi i celebri que creix el Cos de Crist (cf. 1Co 12).	Itinerari diocesà d'iniciació cristiana amb celebracions de lliurament –lliurament del Credo, del Parenostre– presidides als llindars de l'any litúrgic, per a tota la diòcesi.
	2028-29	🤝 **Trobada amb Crist al proïsme:** cada itinerari inclou un gest de caritat viscut en nom de la fe (visitar malalts del poble, col·laboració amb la parròquia en l'acompanyament a majors sols). S'ensenya que la fe que es rep es converteix en amor (cf. St 2, 17). ⛪ **Enviament a la vida parroquial:** qui ha rebut un sagrament rep també un lloc a la comunitat. Cor infantil, escolans, lectura, ajuda en la litúrgia. La catequesi no acomiada: lliura al Senyor i a la seua Església.	Guia diocesana de ministeris infantils i juvenils a la parròquia. Que cada batejat tengui un servei possible segons la seua edat; acompanyament de la delegació de catequesi. Oferir l'itinerari catequètic d'acord amb cada cas.

2029-30

Postcomunió com a vida cristiana: el grup de postcomunió no és "més catequesi", sinó un primer grup de fe –evangeli, amistat cristiana, pregària compartida, servei– l'escola on s'aprèn que pertànyer a Crist és pertànyer a la seua Església.

Compromís familiar: les famílies que han recorregut l'itinerari són convidades a un compromís explícit –missa dominical com a família, un gest quaresmal, una pregària a casa– la llar com a primera església (cf. LG 11).

Tancament diocesà del quadrienni catequètic amb peregrinació a un santuari de les illes. El bisbe envia catequistes, al·lots i famílies amb mandat missioner.

2026-27

La parròquia sencera fa Quaresma amb els catecúmens: lema evangèlic comú que uneix homilies, catequesi i celebracions: la comunitat sencera se sap peregrina cap a la Pasqua, no espectadora.

Itinerari penitencial real: a més de les xerrades quaresmals, s'ofereixen temps abundants de confessió i una celebració comunitària de la Penitència. Convertir el cor, no només escoltar idees.

Campanya quaresmal diocesana amb lema evangèlic, subsidi homilètic-catequètic comú; predicadors disponibles per a xerrades quaresmals a tota la diòcesi.

2027-28

Exercicis espirituals parroquials: a la mateixa parròquia o a la Casa diocesana d'espiritualitat, un recés quaresmal de cap de setmana (o quotidiana) obert a tots els fidels. Silenci, Paraula, Eucaristia, direcció espiritual: el cor de la Quaresma no és estar ocupat, sinó convertir-se.

El Tridu Pasqual com a culminació de la vida parroquial: totes les forces es concentren en el cor de l'any litúrgic. Catequesi i famílies convidades personalment, joves amb ministeris, comunitat sencera a la Vetlla, renovació de les promeses baptismals de tots.

Organització diocesana d'exercicis espirituals per a laics (en diversos formats i dates); guia pastoral perquè el Tridu ocupi el centre del calendari parroquial.

2

QUALITATS DE LA QUARESMA I LA PASQUA

"Morir i ressuscitar amb Crist" (cf. Rm 6).

2028-29	∴ **Pasqua dels adults:** cada any, a la Vigília, la comunitat acompanya els seus catecúmens adults. Baptismes d'adults, confirmacions de conversos, signe visible que el Senyor continua trucant a les Pitiüses. ∴ **Dimensió creient de l'Al·leluia i de la comunitat:** petites comunitats de fe (grups de matrimonis, d'adults, de majors, de joves) caminen cap a la Pasqua amb la parròquia, cap cristià pasqual camina sol.	Catecumenat diocesà d'adults plenament articulat –escrutinis, ritus, catequistes– presidits pel bisbe en els moments forts.
2029-30	**Pentecosta com a enviament:** el temps pasqual culmina amb la pregària pels dons de l'Esperit a la comunitat, cada fidel rep i accepta un carisma que es posa al servei de la parròquia (cf. 1Co 12, 7). **Cinquantena de la vida cristiana:** els fruits del quadrienni es presenten com a acció de gràcies. Una Pasqua cantada i celebrada amb gratitud pel que Déu ha fet.	Solemnitat diocesana de Pentecosta amb enviament missioner de tots els agents pastorals per part del bisbe.
2026-27	**Pregària compartida parròquia-escola:** en moments assenyalats (Advent, final de curs), catequesi i col·legi es reuneixen per pregar junts. Els al·lots descobreixen que la fe no es divideix en compartiments. **Comunitat cristiana d'educadors:** professors de religió, catequistes i pares que ho vulguin es reuneixen per pregar i compartir la seua vocació educadora. No només tècnics, sinó testimonis (cf. *EN* 41).	Delegació d'Ensenyament com a pont; jornada de pregària pels educadors de les Pitiüses al començament del curs.
2027-28	**La creu a l'aula i a la parròquia:** treballar junts un mateix itinerari de Quaresma –el mateix evangeli a l'aula de	Temari diocesà comú per a les famílies de catequesi: senzill, querigmàtic, per a pares amb poca formació o fe tèbia.

3

CATEQUESI I ESCOLA

"Fe i vida: un sol camí".

	Religió i a la catequesi parroquial– fe coherent durant la setmana i diumenge. 🙏 Famílies catequitzadores i catequitzades: trobades periòdiques de pares de catequesi no per a donar informació logística, sinó per formar en la fe als mateixos pares, molts necessiten un primer anunci (cf. *EG* 14).	La Delegació de Família i Vida es farà present a les parròquies per promoure l'Escola de Pares.
2028-29	📖 **Sagramentals a l'escola i a la parròquia:** petits gestos compartits de fe: la benedicció de les motxilles a l'inici de curs, la creu d'Advent a l'aula. Signes que eduquen la fe sensible dels infants. 📖 L**a Bíblia regalada:** cada any, la parròquia regala una Bíblia als al·lots d'una edat determinada (juntament amb l'escola si és possible). La Paraula a les mans, no només a les aules.	Formació de catequistes i docents en l'ús de l'Escriptura.
2029-30	🤲 **Graduació amb enviament missioner:** els alumnes de Religió que finalitzen la seua etapa a l'escola són convidats a un gest parroquial d'enviament: *"l'escola t'ha ensenyat la fe; la parròquia t'acompanya per viure-la"*.	Avaluació conjunta del camí; conveni de coordinació pastoral educativa per al pròxim quadrienni.
2026-27	📖 **L'homilia, fruit de pregària:** el sacerdot dedica un temps fix d'estudi i de pregària personal amb l'Escriptura: el poble mereix una paraula meditada, no improvisada. Consulta i es reuneix amb els feligresos per prendre el pols de la predicació (cf. *EG* 145-149). 🙏 **La comunitat prega pel seu pastor:** cada setmana, en alguna intenció de la missa, es recorda els sacerdots: reciprocitat espiritual entre pastor i poble.	Taller diocesà d'homilètica (incloent-hi eines d'IA per a l'estudi del text i l'estructura, sempre al servei de l'oració i la conversió pastoral); cicle de retirs per sacerdots.

4

HOMILIA I FORMACIÓ D'ADULTS

"Ja no us anomeno servents, sinó amics" (Jn 15, 15).	**2027-28**	🕯 **Cicles d'aprofundiment en la fe:** a la parròquia, una sèrie anual (Advent i/ o Quaresma) sobre fonaments cristians. La pregària, els sagraments, la Paraula. Oberta a tothom, amb una atenció especial als que tornen després d'anys d'allunyament (cf. *Lc* 15). 🍽 **La fe compartida a taula:** petits grups de fidels es reuneixen a cases per pregar, compartir la Paraula i conversar cristianament: la casa com a espai de fe (cf. *Hch* 2, 46).	Temari comú diocesà per als grups; formació d'animadors laicals de grups domèstics.
	2028-29	🛟 **Exercicis espirituals per a tota la comunitat:** a més dels retirs quaresmals, la parròquia ofereix la possibilitat d'una setmana de pregària diària guiada (versió "a la vida") per als qui no es poden retirar. El silenci i la Paraula a l'abast de tothom. 🧭 **Direcció espiritual disponible:** la parròquia ofereix i anuncia horaris d'acompanyament espiritual i confessió: la fe madura requereix cura personal de l'ànima.	Formació a la Casa diocesana d'espiritualitat sobre la direcció i l'acompanyament espiritual.
	2029-30	✨ **Missió dels laics formats:** els qui han caminat aquests anys assumeixen responsabilitats catequístiques, d'animació litúrgica o de caritat: la formació fructifica en missió dins de la comunitat (cf. *CL* 33). 💍 **Renovació del compromís baptismal en comunitat:** un moment fort de pregària en què tota la parròquia renova el seu lliurament al Senyor i accepta el pla del nou quadrienni: no decisió d'uns quants, sinó de tot el poble sacerdotal.	Assemblea diocesana d'avaluació i enviament; publicació de la síntesi del que l'Esperit ha obrat a les comunitats d'Eivissa i Formentera.

4.2. EIX 2: CELEBRACIÓ

4.2.1. La litúrgia com a memòria de la salvació anunciada públicament per l'Església.

L'anunci ens dóna la clau per fonamentar els drets i els compromisos dels cristians i, alhora, ens porta a descobrir font d'on s'originen. Tot això prové de la iniciació cristiana, en els sagraments de la qual tots els cristians hem estat purificats, consagrats per l'Esperit Sant, incorporats a Crist i enviats al món per anunciar i realitzar l'obra de la salvació que neix de l'amor de Déu un i tri, amb paraules i obres. A través de la catequesi i de la predicació en totes les seues formes, se'ns presenta de manera adaptada a cada temps aquesta raó i la manera d'actuar de l'ésser cristià.

Però hem de fer una passa més i tenir en compte que la vida cristiana i el testimoni evangelitzador al món no es recolzen només en aquesta consagració i missió inicials: la comunitat cristiana ha de mantenir i incrementar la gràcia rebuda, que reviu com a «memorial» en una contínua trobada amb Crist en les accions litúrgiques. Per això, participar activament a la litúrgia és tocar l'ànima de la vida cristiana i és així mateix la condició necessària per a qualsevol acció pastoral autèntica de la comunitat.

Centrant-nos en la finalitat del pla pastoral, ens preguntam: com pot la litúrgia animar el compromís dels cristians a l'Església i al món? I això ens porta a una altra pregunta prèvia: com evangelitza la litúrgia?

4.2.2. La litúrgia és evangelitzadora

La sagrada litúrgia anuncia la bona notícia a l'Església i al món de diferents maneres, sense deixar de ser ella mateixa; encara més, podem dir que és més evangelitzadora, a la seua pròpia manera, com més fidel sigui a la seua naturalesa.

La litúrgia és una trobada amb el missatge i l'obra de Crist. Ens quedaríem molt curts si pensàssim que el culte cristià es redueix a la moral, a viure i actuar amb justícia i amor. La litúrgia cristiana és l'obra comunitària divina i humana que, des de Déu, és acció regeneradora, i des de l'home és lloança per l'acció redemptora de Crist i l'efusió de l'Esperit. Per això, per fer una cosa tan gran com és la perfecta glorificació de Déu i la santificació dels homes, Crist es fa present a la seua Església en l'evangelització, en la caritat i, de manera eminent, en la litúrgia.

La litúrgia anuncia i realitza efectivament la salvació; en ella, la paraula i el ritu venen de Déu de la manera més eficaç possible, només limitada per la disposició espiritual dels qui hi participen. En això s'identifica com a font i culminació de la vida cristiana i es diferencia

de les altres formes de religiositat. La litúrgia és l'exercici en el temps del sacerdoci de Jesucrist. El Fill de Déu va iniciar la perfecta glorificació de la humanitat a Déu quan es va encarnar al si virginal de Maria, com a sacerdot i víctima obedient del Pare. Tota la vida de Jesús va ser un sacrifici de lloança, al foc de l'Esperit que va generar la seua humanitat i el va portar fins a la creu i la glòria.

La litúrgia obri als homes i les dones la perspectiva sobrenatural. Les persones es troben alguna vegada amb el culte cristià en les seues diferents formes –litúrgia, religiositat popular, oració, art sacre– i, encara que no ho comprenguin, reben l'impacte del que és sagrat: hi ha altres que creuen en Algú i en Alguna cosa que està per sobre o en allò més profund del món. El culte cristià interpel·la els qui són sensibles a la manifestació de Déu en la creació i en el cosmos, i il·lumina aquesta sorpresa amb la paraula de Déu i amb la lloança conscient. Ens veiem cada vegada més petits i ens admiram de la nostra ment, que és capaç de contenir la idea d'una cosa tan complexa i gran: *Senyor, que ets gran!* Molt per sobre de la nostra intel·ligència, els àngels ens conviden a unir-nos a la seua lloança.

4.2.3. La litúrgia és el fruit de l'evangelització

Déu mereix també el culte racional dels éssers humans, i per això envia els creients que han experimentat la salvació perquè portin aquesta bona nova als allunyats, de manera que s'uneixin amb alegria al mateix cant de lloança. El Pare, per la donació de l'Esperit Sant, ens ha elevat a la condició sobrenatural i ens restaura a la seua gràcia per mitjà de la iniciació cristiana. Així, la conversió dels pobles i l'obediència dels humans és el nou sacrifici espiritual que Déu accepta perquè és la continuació en el temps de l'obediència i l'acció de gràcies de Jesucrist per mitjà del seu cos, que és l'Església.

És així sempre la nostra litúrgia? Si la litúrgia, per ser fidel a si mateixa, ens demana un cert «estranyament» o «expropiació» de nosaltres mateixos, perquè és l'obra de Crist, es transparenta el misteri de què es fa memòria, el misteri de la divina presència actuant?

La temptació de convertir la litúrgia en un sistema de pensament i d'ensenyament pot ser molt forta –celebrar per comunicar, ensenyar, fer comunitat, arribar a compromisos–; per això: deixam de banda els signes d'adoració, del silenci sagrat?

La litúrgia no és de cada grup o parròquia: és de Crist i de l'Església, i per això no val qualsevol text, ritu o música creats per a l'ocasió o d'acord amb una ideologia particular, sinó els que l'Església ens proposa com a fruit del llegat de Crist i de la seua experiència mil·lenària; per això ens preguntam: apareix massa la personalitat del grup o del celebrant? Es predica tenint en compte els ensenyaments i directrius presents dels pastors de l'Església? Es procura que els fidels es comprometin amb l'obra de l'Església catòlica o més aviat amb la iniciativa particular d'un grup? Els temples i els museus de l'Església cada vegada són més visitats amb finalitat cultural: es facilita que l'art sacre continuï exercint la seua funció pròpia?

4.2.4. La participació a la litúrgia, ànima de la vida cristiana

El cristià es pot comprometre a l'Església i al món perquè està capacitat per Déu per fer-ho. Sense l'Esperit Sant que l'empelta en Crist, els seus desitjos i accions més nobles serien simples intents efímers, condemnats al fracàs. La pastoral de la comunitat és autèntica quan neix de la litúrgia com de la seua font i tendeix a ella com al seu cim, des de Déu i cap a Déu.

L'acció pastoral de tota l'Església és la pròpia d'un cos organitzat des del cap, que és Crist, Espòs i Senyor; és l'activitat del poble fidel, convocat guiat, ensenyat i santificat pels bisbes, que són al lloc dels apòstols, juntament amb els capellans, successors d'aquells enviats pel Mestre per anunciar i realitzar la salvació, a partir de l'Església local com a santuari on floreix l'Esperit i brilla la llum de l'Anyell; amb els diaques, que mostren el ministeri que Crist exerceix davant del Pare. Aquesta és l'Església que es mostra a la litúrgia, amb el poble fidel al voltant de la taula de la Paraula i l'Eucaristia, no tancat en si mateix, sinó orientat a la parusia del seu Senyor: *«anunciam la teva mort, proclamam la teva resurrecció, veniu, Senyor Jesús!»*.

4.2.5. La participació en la litúrgia ha de ser conscient, plena, comunitària, activa i fructuosa.

Els fidels han de participar conscientment, sabent què fan de la manera més perfecta possible; així podran treure les conseqüències que implica la seua santificació, allò que se'ls anuncia i allò que reben, per després actuar de manera coherent a la vida. A la litúrgia es proclama la història de la salvació, les etapes de la qual mostren l'amor de Déu creador i redemptor, fins arribar al moment de Crist i l'Església. Aquí hi ha la llum per jutjar el que veiem i discernir com hem d'actuar al món. A la litúrgia es pren consciència del que ha costat que tornem a ser imatge de Déu, del valor de l'home per al Pare, del mèrit de la sang de Crist i del poder de l'Esperit.

Per això, quan els laics s'acosten a sol·licitar els signes de vida per als fills, els malalts o per a ells mateixos, se'ls acull amb simpatia i comprensió de la seua situació? Com se'ls dirà que ja s'estan comprometent a canviar ells mateixos i difondre l'alegria d'aquesta renovació? En la preparació als sagraments i en la mateixa celebració de la litúrgia i dels actes de religiositat popular, quan i com s'explica que tot això és obra gratuïta i santificadora de Crist i que no els pot deixar indiferents davant del món? Les catequesis, les monicions i l'homilia s'inspiren en la història de la salvació i «aterren» en la situació de l'Església i la societat actuals? Es donen pistes d'actuació d'acord amb l'orientació i els compromisos pastorals adquirits per la nostra Església d'Eivissa i Formentera a l'Església universal? Es recorda que cada fidel està unit al Crist i a la seua missió de Sacerdot, Profeta i Rei?

La participació plena, comunitària i activa en la litúrgia és un dret i un deure dels cristians, i cadascú hi ha de fer «tot i sol» allò que li toca segons el seu lloc a l'Església. Els laics no es poden quedar en una perpètua minoria d'edat, de la qual pot servir d'exemple una litúrgia monopolitzada pels capellans i alguns ministres. No se'ls pot deixar tranquils com a simples assistents o usuaris. La participació suprema és la sacramental, però com aconseguir que tots mostrin la seua participació activa, interna i externa, cantant o oferint algun servei sense exclusivitat?

Oferim els ajuts necessaris –monitors, directors del cant, organistes, fulletons– per fomentar aquesta participació? La naturalesa comunitària de la litúrgia demana expressament que els ministres sagrats preparin les celebracions conjuntament amb els fidels, que no han de quedar reduir a ajudants, sinó que han de ser escoltats i atesos en les seves aspiracions i suggeriments; per això: hi ha a cada església un equip d'animació litúrgica que es reuneixi habitualment?

Si la litúrgia dinamitza tota l'activitat pastoral, és present la necessitat de fer més autèntica, viva, comunitària i evangelitzadora la litúrgia a les reunions del consell pastoral de les parròquies?

D'aquesta manera, la litúrgia és escola de participació a tota la vida eclesial, obrint la perspectiva de l'acció en la societat, que és el lloc de l'acció pròpia i específica dels fidels cristians laics. Cada ordre de l'Església ha de fer només allò que és de la seua competència, sense envair allò que no és específic: es potencia al laic si se'l fa recitar la pregària eucarística o se'ls converteix a tots aparent ment en concelebrants?

Finalment, la participació a la litúrgia és l'ànima del compromís cristià si és fructuosa; és a dir, si la paraula i l'acció real ment presents i eficaços de Déu són rebudes per una consciència oberta i preparada per rebre-les. Per això, una pastoral autèntica haurà de tenir en compte aquesta necessitat bàsica. Com es pot evitar que es faci malbé o que es pugui apagar l'Esperit, com evitar-ho? S'insisteix en tot això en la preparació i la celebració de la litúrgia? És suficient que els fidels participin activament perquè puguin ser realment testimonis de Crist al món? Denunciar el pecat del món, destriar el que passa i el que s'ha de fer, buscar la paraula i l'exemple justos a cada moment: tot això es fa pesat amb el temps i, moltes vegades, causa persecució i dolor. Com perseveraran els testimonis de Crist si no els porten autèntica-ment dins ells mateixos, si no s'han deixat renovar i santificar des del més profund de les seues vides?

És el que demanam a les nostres assemblees, quan celebram amb fervor el dia del Senyor, aquests dies d'alegria en honor de Crist ressuscitat, perquè els misteris que estam recordant transformin la nostra vida i es manifestin a les nostres obres.

4.2.6. Objectius i línies d'acció

Primer objectiu: fer de la participació conscient, plena i activa una realitat a totes les celebracions. **Línies d'acció:** constituir o reactivar a cada parròquia un equip d'animació litúrgica que prepari les celebracions conjuntament amb el rector; formar i proveir els ministeris laicals necessaris –lectors, monitors, directors del cant, organistes– amb l'ajut de materials i col·laboracions adequa-des; incloure la revisió de la vida litúrgica com a qüestió ordinària del consell pastoral parroquial.

Segon objectiu: preparar la litúrgia dels sagraments com a celebració que compromet la vida. **Línies d'acció:** acompanyar amb simpatia i comprensió els qui s'apropen a demanar els sagraments, acompanyant cada sol·licitud d'un itinerari que condueixi més enllà de la celebració puntual; tenir cura que les catequesis, monicions i homilies parteixin de la història de la salvació i «aterrin» en la situació de l'Església i de la societat de les nostres illes.

Tercer objectiu: custodiar la fidelitat de la celebració a l'Església, no al grup. **Línies d'acció:** revisar que textos, ritus i música responguin al llegat litúrgic de l'Església i no a creacions ocasionals; guardar en les celebracions els signes d'adoració i el silenci sagrat, davant la temptació de convertir la litúrgia en un model didàctic; recordar als fidels la seua unió amb Crist Sacerdot, Profeta i Rei, evitant tant la passivitat de l'assistent com la confusió de funcions pròpies de cada ministeri.

Quart objectiu: valorar el patrimoni sagrat i la religiositat popular com a via d'evangelització. **Línies d'acció:** potenciar la celebració de la festa patronal; facilitar que l'art sacre de temples i museus, cada vegada més visitants amb una finalitat cultural i espiritual, exerceixi la seua funció evangelitzadora, mitjançant horaris, visites guiades i materials adequats; acompanyar les expressions de pietat popular amb la corresponent catequesi que les connecti amb els misteris celebrats.

OBJECTIU	CURS	VIDA LITÚRGICA A LA PARRÒQUIA	EL BISBAT SOSTÉ
1 **PARTICIPACIÓ CONSCIENT, PLENA I ACTIVA** *"Feu això en commemoració meua" (Lc 22, 19).*	**2026-27**	🔔 **«Abans de la Missa, l'acollida»:** saludar i explicar breument el que viurem: la litúrgia no comença a l'altar, sinó a la trobada fraterna que fa propera la celebració. 🎶 **Cant compartit amb explicació breu:** cada mes, un moment del cant (Kyrie, Santo, Xai) s'explica amb una frase sobre què significa, no per ensenyar teoria, sinó perquè el poble canti amb coneixement de causa.	Equip d'animació litúrgica diocesà que forma monitors parroquials; carpetes bilingües (castellà/eivissenc) amb el sentit dels cants i les parts de la missa.
	2027-28	🕯 **Ministeris laicals amb formació:** lectors, acòlits i músics no es nomenen sense abans rebre una preparació litúrgica adequada: el ministeri és servei de la Paraula, no només un torn. ⛪ **L'assemblea canta la fe:** introduir gradualment el salm responsorial, l'aclamació a l'evangeli i el prefaci amb participació activa: cada diumenge hi ha alguna cosa nova que aprenem junts.	Jornada arxiprestal anual de formació litúrgica per a laics (diumenges de matí); repositori diocesà de cants aprovats per a cada temps litúrgic.
	2028-29	🕯 **Silenci sagrat recuperat:** reservar moments de silenci abans de l'homilia i després de la comunió, no per omplir, sinó per escoltar. La litúrgia educa el cor per escoltar a Déu. 🤲 **Gestos corporals compartits:** mans unides, genuflexió, postura de pregària. El cos sencer prega amb la comunitat, no només la boca.	Guia litúrgica diocesana sobre els gestos i postures, amb imatges senzilles; advertència pastoral sobre el silenci com a moment de trobada.

2

SACRAMENTS COM COMPROMÍS DE VIDA

"Aneu i feu deixebles a tots els pobles" (Mt 28, 19).

2029-30	🕯 **Missa dominical com a centre:** revisar que l'horari dominical sigui acollidor, que no competeixi amb altres activitats familiars o d'un altre tipus. L'Eucaristia és prioritat, no una opció entre moltes. **Comunió freqüent i ben preparada:** cada vegada que algú combrega, se li recorda que és Crist mateix qui rep; no rutina, sinó aliment de vida eterna (cf. *Jn* 6, 54).	Trobada diocesana de tancament quadriennal sobre l'Eucaristia que ens transforma; avaluació de la qualitat litúrgica amb criteris de participació i bellesa.
2026-27	**Baptisme en diumenge:** recuperar el costum de batejar en la missa dominical, amb la comunitat sencera present. **Acollida als qui demanen sagraments:** el rector o un representant rep les famílies amb simpatia i els explica el camí, no com a tràmit, sinó com a iniciació cristiana real.	Protocol diocesà d'acolliment sacramental; material per a les xerrades prebaptismals amb enfocament de fe, no d'informació.
2027-28	🕯 **Itinerari previ a cada sagrament:** abans de la confirmació, la primera comunió o el matrimoni, hi ha un camí amb oració, servei i participació en la vida parroquial: el sagrament és el fruit d'un procés. **Seguiment post-sagrament:** la família rep un regal simbòlic (imatge, Bíblia) i una invitació a tornar a la parròquia: el sagrament no és el final, és el començament.	Itineraris diocesans de preparació sacramental amb celebracions de lliurament als llindars de l'any litúrgic. Delegació de Família i Vida: catequesi de preparació per a la vida matrimonial.
2028-29	**Matrimoni amb sentit eclesial:** abans de casar-se, la parella es compromet a participar en la vida parroquial (cicle de matrimonis joves, servei en alguna àrea). El matrimoni cristià és missió compartida.	Revisió de les catequesis de preparació al sagrament del matrimoni. Itinerari d'acompanyament de matrimonis joves i recent casats.

		🩹 **Exèquies com a kerigma:** les homilies exequials anuncien la resurrecció, no només recorden el difunt. Tota la comunitat viu l'esperança de la Pasqua fins i tot en el dol.	Programa diocesà de pastoral d'exèquies amb materials homilètics sobre la resurrecció; formació de laics en acompanyament funerari.
	2029-30	✝ **Celebració anual dels sagraments rebuts:** per Pasqua, tots els que han rebut sagraments d'iniciació enguany renoven la seua fe en públic, signe visible que l'Església creix i es regenera. 🤝 **La parròquia acull els nous sagramentats:** els nous adults batejats i els confirmats/combregats reben un padrí/padrina de la comunitat que els acompanya.	Memòria diocesana dels sagraments administrats; celebració diocesana de la Pasqua amb renovacions col·lectives.
3 **FIDELITAT A L'ESGLÉSIA, NO AL GRUP** *"Jo construeix la meua Església" (Mt 16, 18).*	**2026-27**	📜 **Textos i música oficials:** revisar que tot el que s'usa a la litúrgia correspon als llibres aprovats per la Conferència Episcopal: no invenció particular, sinó Església universal. 🙏 **Pregària pel Papa i el Bisbe**: a la Pregària Eucarística, recordar explícitament el successor de Pere i el pastor local: la parròquia viu en comunió amb tota l'Església.	La Delegació diocesana de Litúrgia supervisa l'ús correcte dels llibres; distribució periòdica dels textos actualitzats.
	2027-28	🏛 **Art sacre que educa la fe:** les imatges, retaules i vitralls s'expliquen amb panells senzills o visites guiades. L'art no és decoració, és Paraula feta imatge per als que no llegeixen. 🚪 **Horaris de temple obert:** el temple no es tanca després de la missa; qui vulgui entrar en silenci, a resar, a contemplar, té porta oberta (amb mesures de seguretat).	Itinerari didàctic del patrimoni sagrat pitiús amb guia per visitar les esglésies; subsidi per a la visita de temples en horaris no litúrgics.

2028-29	🔥 **Adoració eucarística setmanal:** dedicar una tarda de la setmana mana dedicada a l'exposició del Santíssim amb proclamació de l'evangeli i temps de silenci. L'Eucaristia com a font de vida personal. ⛪ **Comunió amb els pastors:** els sacerdots predicant les directrius episcopals, els laics coneixent les decisions diocesanes: la parròquia no és un club aïllat.	Trobades diocesanes de capellans i laics per compartir la visió pastoral de la Diòcesi; butlletí diocesà amb les decisions importants.
2029-30	🎼 **Litúrgia que reflecteix la diversitat:** incorporar a la celebració el testimoni de la llengua eivissenca i cultures de les illes –himnes, lectures de tradicions diverses–, l'Església catòlica és realment universal. ✨ **Memòria de la litúrgia viscuda:** un àlbum o exposició que recorre els quatre anys de la reforma litúrgica parroquial (testimonis visuals, no estadístiques).	Cicle de conferències sobre «La litúrgia que ens transforma»; síntesi de bones pràctiques litúrgiques de les parròquies.
2026-27	🗺 **Ruta dels llocs sagrats:** la parròquia organitza una sortida anual als llocs sagrats de l'illa (no a les parròquies): pregar pel camí, conèixer l'origen de cada devoció, caminar cap a la comunió amb la terra pitiüsa. ⁘ **Patrimoni que anuncia:** durant l'any, cal destacar el tresor artístic de la pròpia església (un retaule, una imatge, l'òrgan) amb una explicació breu abans de missa.	Mapa diocesà dels llocs sagrats no parroquials i rutes patrimonials; col·laboració amb la Delegació de Patrimoni per a les visites guiades.
2027-28	🎗 **Trencar l'aïllament:** les processons i festes populars es vinculen a la vida parroquial. No són una celebració folklòrica, sinó un moment de fe comunitària amb catequesi prèvia i acció de gràcies posterior.	Organització d'un pelegrinatge diocesà a un lloc de la pròpia diòcesi que tingui especial valor religiós i cultural.

4

RELIGIOSITAT POPULAR I PATRIMONI COM VIA D'EVANGELITZACIÓ

«Ningú posa candela sota un allau» (Mt 5, 15).

	🙏 **Quaresma i conversió:** aprofitar aquest temps litúrgic convertint-lo en un temps de crida a la conversió fomentant moments de trobada amb Déu i potenciant el sagrament de la Penitència.	
2028-29	🙏 **Vigília pasqual com a recorregut de llum:** Potenciar la lluerna, instruint el poble perquè comprengui el veritable sentit de la llum pasqual que té el seu cim al Pregó, la bellesa del qual s'ha de transmetre als assistents a la celebració, i la seua posterior extensió a través de la "Salpassa". 🙏 **Relats dels sants locals:** explicar a la gent que ve a la parròquia les vides dels màrtirs d'Eivissa i Formentera en temps de Quaresma/Pasqua: la història de la fe a la nostra illa ens interpel·la avui.	Producció diocesana de material àudio visual sobre els màrtirs de les Pitiüses; col·laboració amb l'Arxiu Diocesà.
2029-30	🏵 **Festes amb catequesi integrada:** cada festa patronal té una dimensió d'evangelització: exposició del tresor sacre, confessions disponibles, trobada amb persones allunyades. 🏆 **Reconeixement diocesà del que s'ha viscut:** la diòcesi selecciona les experiències litúrgiques més fèrtils de les parròquies i les promou com a exemple.	Organització per part de la Delegació de Litúrgia d'una fira on es mostrin les experiències litúrgiques viscudes al llarg de l'any i en què es proposin accions de futur per a anys successius.

4.3. EIX 3. COMUNIÓ

4.3.1. Que tots siguin un, perquè el món cregui

Pare, que tots siguin un, com tu, Pare, en mi i jo en tu, que també ells siguin un en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat (Jn 17, 21*). La vigília del seu lliurament, el Senyor Jesús eleva al Pare aquesta súplica per la unitat dels seus. La comunió no és, doncs, un afegit organitzatiu a la vida de l'Església, ni una estratègia per fer-la més eficient: brolla del cor mateix de Crist crucificat i glorificat, i és el signe amb què el món ha de llegir la veritat de l'anunci evangèlic. Una Església dividida al seu interior contradiu precisament allò que proclama*.

De la comunió trinitària en deriva tota comunió eclesial. El Déu que és amor i vida compartida entre el Pare, el Fill i l'Esperit Sant crida els homes a participar de la seua pròpia intimitat i a construir, entre ells, la fraternitat que anticipa la plenitud del Regne. El Concili Vaticà II ens ensenya que l'Església és en Crist com un sagrament, és a dir, signe i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà *(cf. Lumen Gentium, 1)*. L'Església d'Eivissa i Formentera existeix per ser, a l'arxipèlag on Déu ens ha posat, aquest signe i instrument.

4.3.2. Caminar junts, Església en comunió

La convocatòria sinodal que va fer el papa Francesc a tota l'Església ens ha recordat que la comunió no és un estat de possessió, sinó un camí de construcció pacient: caminar junts. La nostra assemblea diocesana i la visita pastoral han volgut ser experiències concretes d'aquesta manera de ser Església, on ningú no queda fora, perquè l'Esperit parla a través de tots els batejats, també dels que dubten, s'han allunyat o no havien tengut lloc fins ara.

La sinodalitat no substitueix la comunió jeràrquica: l'expressa i la vigoritza. La comunió eclesial s'articula en la comunió amb el Bisbe i amb tota l'Església universal, i troba les seues vies permanents als consells: el consell pastoral diocesà, els consells pastorals parroquials, el consell d'assumptes econòmics i les instàncies arxiprestals allà on la realitat diocesana els aconselli. Aquests òrgans no són decoratius ni merament consultius per rutina: són la forma ordinària en què una Església adulta escolta, delibera i decideix, i en la qual els laics exerceixen la corresponsabilitat que els és pròpia pel baptisme i la confirmació.

Ens preguntem idò: ¿funcionen realment els nostres consells pastorals, o es reuneixen només per ratificar el que ja hem decidit? Hi arriben la veu dels pobres, dels joves, dels immigrants i dels que viuen allunyats de la vida eclesial? Coneixem i atenem les conclusions de l'assemblea diocesana, o han quedat relegades a un document?

4.3.3. Una espiritualitat de comunió

La comunió es construeix, sobretot, a l'interior de cada cristià. Sant Joan Pau II ens convidava a fer de l'Església la casa i l'escola de comunió, proposant una espiritualitat de la comunió que es tradueix en una mirada del cor cap al misteri de la Trinitat que habita en nosaltres, capaç de veure en el germà no un competidor ni un estrany, sinó algú que ja és objecte de la predilecció del Pare.

Sense aquesta conversió interior, les estructures de participació queden buides. L'espiritualitat de comunió cultiva l'estima recíproca entre carismes i estats de vida: la del sacerdot cap al laic i la del laic cap al sacerdot, la de la vida consagrada i les parròquies, la dels moviments apostòlics entre si i amb les comunitats locals. La varietat de carismes és riquesa de l'únic cos; la fragmentació i el zel de territori empobreixen i escandalitzen.

La diversitat de moviments, associacions i realitats eclesials presents a les nostres illes, viuen la comunió entre si i amb el projecte comú diocesà, o cadascun camina pel seu costat? Les comunitats cristianes de la nostra diòcesi són espais on s'acull a qui arriba, o cercles tancats dels que ja es coneixen? Hi ha vies estables de trobada i col·laboració entre les parròquies en l'àmbit arxiprestal?

4.3.4. Una comunió que s'obri a tots

La comunió que l'Església viu internament s'obri, per naturalesa pròpia, a tots els habitants de les nostres illes. La nostra societat d'Eivissa i Formentera està conformada per persones de llengües i cultures molt diverses, moltes vingudes de lluny, i per una presència notable de germans d'altres confessions cristianes i d'altres religions. Aquesta pluralitat no és una amenaça per a la comunió, sinó el terreny on s'exercita i es purifica.

La unitat de l'Església s'expressa també, com recordàvem, en la necessària col·laboració i corresponsabilitat amb les autoritats civils per al bé de la societat (cf. Gaudium et Spes, 40ss), sense confusió de papers ni renúncia a la pròpia identitat. Igualment, la recerca de la unitat dels cristians i el diàleg amb què busquen Déu amb un cor sincer formen part de l'ésser mateix d'una comunitat que se sap sagrament d'unitat.

Acollim a les nostres comunitats els fidels d'altres llengües i cultures com a germans propis, o deixam que formin comunitats paral·leles sense teixit comú? Quins passos concrets fem en el diàleg ecumènic i en la trobada amb els no creients, o considerem que això no ens afecta?

4.3.5. La comunió que informa i comunica

No hi ha comunió sense comunicació. Allò que no es comunica no es comparteix, i allò que no es comparteix no uneix. La comunicació diocesana –el butlletí, la pàgina web, els cartells i pantalles parroquials, les xarxes socials– no és un apèndix tècnic de la pastoral, sinó una font real de comunió: fa que la vida d'unes comunitats arribi a les altres, que el projecte comú sigui conegut i sentit com a propi, i que l'anunci arribi als areòpags digitals, on viuen els nostres contemporanis, i de manera molt especial els joves.

Coneixen els fidels de les nostres parròquies el que passa a la diòcesi més enllà de la seua comunitat? Comunicam amb llenguatges i eines adequats, o ens conformam amb els mitjans de sempre per als de sempre? Coordinam les comunicacions entre parròquies, arxiprestats i serveis diocesans, o cadascun emet missatges pel seu compte?

4.3.6. Font i culminació: l'Eucaristia

Tot conflueix cap a la comunió perfecta. Un sol és el pa i, tot i ser molts, som un sol cos tots els que en participam (cf. *1Co* 10, 17). L'Eucaristia que celebram és alhora font i bestreta d'aquesta unitat que el Senyor va demanar al Pare i que un dia es consumarà a la Jerusalem celestial. A ella ens dirigim com a poble pelegrí d'Eivissa i Formentera, i cap a ella s'han d'ordenar tots els nostres esforços de comunió.

4.3.7. Objectius i línies d'acció

Primer objectiu: revitalitzar les vies de participació. Que el consell pastoral diocesà i els consells pastorals parroquials funcionin amb regularitat, amb agenda coneguda i seguiment d'acords. **Línies d' acció:** revisar i completar la constitució dels consells pastorals allà on no existeixin o estiguin inactius; dedicar una sessió anual de cada consell a l'avaluació del pla pastoral; incorporar als consells la veu dels grups que avui no estan representats.

Segon objectiu: fomentar l'espiritualitat de comunió. **Línies d'acció:** proposar cada any un gest o trobada diocesana que reuneixi parròquies, moviments i realitats de vida consagrada; promoure trobades arxiprestals periòdiques de sacerdots, religiosos i laics compromesos; tenir cura especialment de l'acolliment dels que s'incorporen a les comunitats.

Tercer objectiu: construir comunió en una societat plural. **Línies d'acció:** garantir l'acolliment pastoral dels fidels d'altres llengües i cultures, afavorint-ne la integració a les comunitats ordinàries; impulsar la celebració diocesana de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians; mantenir vies estables de relació i col·laboració amb les institucions civils d'ambdues illes.

Quart objectiu: dotar la diòcesi duna comunicació al servei de la comunió. **Línies d'acció:** crear o potenciar els instruments de comunicació diocesans, amb una presència acurada a les xarxes socials; formar responsables de comunicació a les parròquies; compartir materials i notícies entre les comunitats.

OBJECTIU	CURS	VIDA COMUNITÀRIA A LA PARRÒQUIA	EL BISBAT SOSTÉ
1 ***REVITALITZAR ELS CANALS DE PARTICIPACIÓ*** *«Els creients vivien tots units i tenien tot en comú» (Hch 2, 44).*	**2026-27**	🤲 **Comunitats parroquials que decideixen juntes:** el consell parroquial es reuneix amb regularitat i amb temes reals que afecten la parròquia. Es delibera amb el rector sobre la vida de la comunitat. 🔑 **Claus de la casa comuna:** cada grup i servei de la parròquia té representació al consell –"obrers", catequesi, Càritas, litúrgia, cor, joves– i ningú no queda fora de la taula comuna.	Reglament per als consells parroquials; jornada diocesana de formació per a membres de consells sobre què és deliberar en cristià.
	2027-28	🗣️ **L'escolta com a mètode:** en moments forts de l'any (Advent, Quaresma), el consell pastoral escolta els diferents grups abans de decidir. La sinodalitat s'aprèn practicant-la. 📋 **Acords que es compleixen:** allò acordat al consell s'escriu, es comunica a tota la comunitat i es revisa reunió rere reunió: la confiança neix de la paraula complida.	Model d'acta i seguiment d'acords; acompanyament de l'arxiprest i del vicari general o d'evangelització als consells que s'estan renovant.
	2028-29	🫵 **Veu dels absents:** el consell convida sistemàticament persones que normalment no hi participen –joves, nous veïns, famílies allunyades– a compartir com veuen la parròquia. 🤲 **Rotació i relleu:** els serveis i càrrecs parroquials tenen durada definida i s'ha de preparar el relleu: ningú no es fa imprescindible, tots són necessaris.	Guia diocesana de gestió de relleus als serveis parroquials; guia d'entrevista comunitària per escoltar els allunyats.
	2029-30	📖 **Memòria compartida**: al final del quadrienni, la parròquia recull la seua història d'aquests anys –decisions, noms, esdeveniments– i la comparteix en un format senzill (cartell, fullet, testimonis).	Assemblea diocesana de cloenda on les comunitats presenten la seua memòria.

2

FOMENTAR L'ESPIRITUALITAT DE COMUNIÓ

«Que tothom sigui un, perquè el món cregui» (Jn 17, 21).

	Elecció del nou consell: renovació del consell parroquial amb la mirada posada en el nou quadrienni: incloure als qui s'han incorporat a la comunitat.	
2026-27	**Acolliment càlid:** "els obrers" han estat els representants de les "véndes" a la parròquia, sent el nexe d'unió natural entre els habitants de la "vénda" i la parròquia. Potenciar la tasca humana d'aquesta institució. **La sobretaula dominical:** un diumenge al mes, cafè, esmorzar-dinar o menjar compartit després de la missa: la fraternitat també es cultiva al voltant de la taula (cf. *Hch* 2, 46).	Reglament sobre *els Obrers* com a reconeixement de la seua tasca i com a forma de preservar aquesta institució en el futur.
2027-28	**Oració per la unitat:** la parròquia resa cada setmana per la unitat de la comunitat i de la diòcesi. Les intencions de l'assemblea inclouen els altres grups, les altres parròquies, el bisbe. **Visites fraternes:** els grups parroquials es visiten entre si una vegada a l'any –el cor assisteix a l'assaig dels joves, la catequesi comparteix sessió amb Càritas– conèixer-se per estimar-se.	Intencions de pregària mensual a l'àmbit diocesà.
2028-29	**Trobada comunitària anual:** un dia complet cada any de retir i convivència de tota la comunitat parroquial oració, menjar, festa i projecte– un poble que es coneix i s'estima. **Pregària pels ministres:** la comunitat inclou sempre en la seua pregària una intenció pels sacerdots i religiosos de les illes: agraïment i sosteniment mutu.	Casa d'espiritualitat des Cubells disponible per al dia comunitari; subsidi de pregària per les vocacions i els ministres.
2029-30	**Reconciliació entre grups:** guarir ferides velles o tensions acumulades entre grups o persones –un gest eclesial de perdó– la comunió requereix també demanar i donar perdó.	Celebració diocesana d'acció de gràcies pel quadrienni de comunió; gest penitencial diocesà de reconciliació.

3

CONSTRUIR COMUNIÓ EN UNA SOCIETAT PLURAL

«Ja no hi ha jueu ni grec, tots un en Crist Jesús» (Ga 3, 28).

	Gest de gratitud: acció de gràcies per allò compartit en quatre anys de caminar junts: Eucaristia d'acció de gràcies, reconeixement a tants servidors.	
2026-27	**Mapa religiós-cultural de la parròquia:** conèixer qui són –llengües, orígens, situacions– les persones que comparteixen fe i territori amb nosaltres. **Porta oberta de comunitats:** les misses en altres llengües o les comunitats lingüístiques existents no viuen "a part", sinó que són part d'una única parròquia, comparteixen calendari, festes i serveis amb la comunitat ordinària.	Promoció a través de les Delegacions de Litúrgia, Turisme i Migracions de les celebracions en altres llengües.
2027-28	**Un baptisme, una Església, un sol Senyor:** les famílies d'altres llengües i cultures bategen els seus fills, es casen i celebren a la parròquia, no en paral·lel, sinó dins l'única comunitat que pelegrina en aquest territori. **Una comunitat, moltes veus:** les salutacions parroquials, els avisos i les oracions es fan en les llengües presents a la comunitat: la Pentecosta d'Eivissa i Formentera.	Celebració diocesana de Pentecosta amb les comunitats lingüístiques. Totes les llengües, un sol Esperit; materials multilingües.
2028-29	**Setmana d'Oració per la Unitat dels Cristians:** la parròquia participa activament: celebració conjunta, pregària comuna amb els germans d'altres confessions cristianes presents a les illes. **Amb els qui pateixen:** la comunitat cristiana es fa visible a través de "Mans Unides" com a signe de la unitat en la caritat amb els que pateixen.	Setmana diocesana per la Unitat dels Cristians amb celebració presidida pel bisbe; diàleg institucional amb altres confessions. Gran celebració Diocesana, incloent una fira de projectes, de "Mans Unides".

4

DOTAR A LA DIÒCESI DE COMUNICACIÓ AL SERVEI DE LA COMUNIÓ

«Ai de jo si no evangelitzés» (1Co 9, 16).

2029-30	**Diàleg respectuós amb les religions no cristianes:** coneixement mutu, respecte, col·laboració pel bé de la societat pitiüsa. Sense proselitisme agressiu, però sense renunciar a l'anunci alegre de l'Evangeli. **Servei comú a la ciutat:** col·laborar amb les institucions civils, associacions i veïns al bé comú: l'Església col·labora sense confondre's amb ningú (cf. *GS* 40 ss.).	Relacions institucionals del bisbat amb administracions i confessions.
2026-27	**Canal digital parroquial:** habilitar o millorar un canal digital de la parròquia (web, Instagram, WhatsApp) administrat amb criteri pastoral: la comunitat que no es comunica, deixa d'existir i desapareix. **Fotògrafs del camí:** persones de la comunitat documenten la vida parroquial –fotos, vídeos curts, testimonis– la memòria visual com a escola de gratitud. Exposició fotogràfica a cada parròquia.	Formació bàsica en comunicació digital per a responsables parroquials.
2027-28	**Històries que uneixen:** cada mes, la parròquia publica un testimoni de fe d'un dels seus membres –el pescador, la mestra, el jove DJ, el pagès– històries reals que evangelitzen més que mil arguments. **Mantenir el contacte amb els que són lluny:** les persones grans o confinades a casa, els treballadors de temporada que tornen a la península..., estudiar formes per mantenir el contacte.	Impulsar el Canal de YouTube per fer arribar la veu i la presència de la parròquia i de la mateixa diòcesi més enllà dels límits territorials.
2028-29	**Perfil humà i cristià a les xarxes:** formació sobre com estar presents a les xarxes amb identitat. No mirall del món, sinó alternativa de sentit davant la cultura digital dominant.	Campanya diocesana sobre presència digital cristiana. Revisió del full diocesà en continguts i format, per donar cabuda a

	📨 **Full diocesà que arriba a totes les cases:** un full mensual imprès, senzill i bonic, per a totes les llars de la demarcació. Els desconnectats també són comunitat.	més presència de les parròquies i comunitats.
2029-30	✨ **Comunicadors formats a cada comunitat:** almenys una persona per parròquia sap comunicar bé –escriure, parlar, fotografiar– al servei de la vida comunitària. 🌐 **Portal diocesà renovat:** la diòcesi centralitza la informació important i cada parròquia s'hi connecta: la unitat es reflecteix també en la comunicació.	Renovació de la pàgina web de la diòcesi; formadors en comunicació que preparen els comunicadors parroquials; manual d'estil cristià a les xarxes.

4.4. EIX 4: CARITAT

4.4.1. L'Església d'Eivissa i Formentera serveix amb amor als germans

Tant l'anunci de la Paraula com la celebració de la fe i el desig de ser un en Crist i en l'Església (la comunió) han d'ajudar el cristià a descobrir la forma de ser deixeble com a servei, a projectar-se cap a la pràctica d'un amor actiu i concret amb cada ésser humà. Si volem realitzar a les nostres comunitats cristianes una programació pastoral que sigui eficaç, haurem d'atendre, a l'hora de programar a les nostres parròquies, les quatre dimensions –anunci, celebració, comunió i caritat–, entenent que no són compartiments independents, sinó que cadascuna complementa les altres i totes quatre constitueixen l'única vida i missió.

Ara ens centram en la caritat, ja que, per més que ens esforcem en qualsevol programació pastoral, el testimoni d'una vida autènticament cristiana sempre serà el primer mitjà d'evangelització. *«L'home contemporani escolta més a gust els qui donen testimoni que els qui ensenyen, o si escolten els qui ensenyen és perquè en donen testimoni. [...] Serà sobretot mitjançant la seua conducta, mitjançant la seua vida, com l'Església evangelitzarà el món, és a dir, mitjançant un testimoniatge viscut de fidelitat a Jesucrist, de pobresa i desaferrament dels béns materials, de llibertat davant dels poders del món»* (Sant Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 41). Però sense abandonar les altres dimensions, ja que un dels primers reptes que podríem traçar-nos a l'hora de posar en marxa aquest nou pla pastoral diocesà a les diferents comunitats podria ser la compenetració entre la formació, la litúrgia i el compromís. Si volem transmetre tot l'Evangeli sense reduccions, i evangelitzar l'home en totes les seues dimensions sense excloure la social, hem de prendre consciència, cada cop més en la nostra programació parroquial, de la importància d'evangelitzar l'àmbit social.

4.4.2. La caritat amb les persones i per a les persones

Per poder consolidar el compromís i el testimoni dels laics en les diferents realitats temporals, és molt convenient una formació que capaciti el laic per descobrir la seua pròpia vocació, conjugant fe i compromís amb les realitats terrenals. A l'hora de formar-nos, incidim en aquesta unitat de fe i vida?

A l'exhortació apostòlica postsinodal *Christifideles laici* s'afirma clarament que els fidels laics han de ser formats per a la unitat de la vida, superant la fractura entre fe i vida, entre Evangeli i cultura (Cf. nn. 59-60). En cas contrari, serà una fe no plenament acceptada, no pensada completament, no viscuda fidelment. En la seua existència no hi pot haver dues vides paral·leles: d'una banda, l'anomenada vida espiritual, amb els seus valors i exigències; i de l'altra la denominada vida secular, és a dir, la vida de família, de la feina, de les relacions socials, del compromís polític i de la cultura.

El sarment arrelat a la vinya que és Crist dóna fruit a cada sector de la seua activitat i de la seua existència. En efecte, tots els diferents camps de la vida laical entren en el designi de Déu, que els vol com el lloc històric per revelar-se i realitzar-se de la caritat de Jesucrist per a la glòria del Pare i servei als germans. Tota activitat, tota situació, tot esforç concret –com la competència professional i la solidaritat a la feina, l'amor i el lliurament a la família i a l'educació dels fills, el servei social i polític, la proposta de la veritat en l'àmbit de la cultura– són ocasions providencials per a un exercici continu de la fe, de l'esperança i de la caritat.

Cada vegada més, els homes i les dones de la nostra societat eivissenca i formenterera comprenen o interpreten la missió de l'Església en termes reductius, col·locant-la en l'àmbit de la vida privada. A les nostres comunitats parroquials, molta gent creu encara formar-ne part és una cosa de simple devoció particular; per això se'ns fa molt difícil que el laic pugui reconèixer el compromís amb el món. Les nostres comunitats parroquials, estan sent educades per al compromís amb el món?, ens limitam simplement a l'aspecte espiritual i celebratiu, sense cap projecció en la realitat social on estam immersos?

4.4.3. Una caritat sempre viva i actuant

Amb una simple mirada a les nostres parròquies podem veure com la pedagogia de la fe i la pastoral de moltes són pedagogia i pastoral relacionades amb els sagraments i la catequesi, mentre que l'àmbit de la pastoral social està gairebé absent o representat per la simple activitat caritativa o assistencial. Podem renovar la pedagogia de la fe i la pastoral de la nostra diòcesi de manera que avancem en la maduració de vocacions laicals, homes i dones que es comprenguin i es comportin com a subjectes actius i responsables d'una història que s'ha de fer a la llum de l'Evangeli?

Ens podem preguntar si és possible a la nostra diòcesi d'Eivissa i Formentera avançar en el compromís del laic en les realitats terrenals, com a llocs privilegiats on es practica la fe que professam: el món del treball, l'economia, la política, la família, l'escola, els mitjans de comunicació, la cultura; en definitiva, allò que anomenam àmbit social. La missió de l'Església no és només oferir als homes el missatge i la gràcia de Crist, sinó també impregnar i perfeccionar tot l'ordre temporal amb l'esperit evangèlic.

A alguns llocs i en determinades circumstàncies, l'Església, sense els laics, no pot ser sal de la terra i llum del món. L'acció concreta al camp de les realitats temporals implica principalment als laics; és, per tant, imprescindible que adquireixin la competència necessària per fer una acció eficaç. El deure d'animar cristianament les realitats temporals no és delegat als laics per la jerarquia, sinó que és connatural a la condició de batejats i confirmats. Així, idò, capellans, religiosos i laics compromesos en les feines pastorals de la nostra diòcesi: tenim un bon coneixement de l'ensenyament social de l'Església? Estam veritablement sensibilitzats a les nostres comunitats sobre l'acció en aquest camp?

4.4.4. La caritat com a acció política i social

Quines vies podem oferir als laics per ajudar-los a tenir un compromís amb el món? En primer lloc, tant els preveres com els laics compromesos a la nostra diòcesi, hauríem de creure sincerament en la bondat dels nostres contemporanis, en l'amor de Déu cap al nostre món d'avui, cap a les persones amb qui convivim i a les quals tots hem d'atendre i servir pastoralment.

Acollim amb aquest esperit tots els que s'acosten a les nostres comunitats? Els joves d'ara no són pitjors que els d'abans, ni els matrimonis d'ara tenen menys capacitat de viure cristianament que els d'abans, ni els homes i les dones en general amb què hem de tractar i als quals hem de presentar i oferir els dons de Déu deixen d'estar fets per Déu i moguts per l'Esperit Sant. Tenim consciència que l'home que tenim davant, sigui qui sigui, és un fill de Déu i, per tant, germà nostre?, intentam comprendre'l en la seua realitat concreta?, quines vies té per fer-se escoltar a les nostres comunitats?

A la nostra societat eivissenca i formenterera, a la qual hem de servir, hem de reconèixer la varietat de situacions humanes i espirituals en què es troben els nostres contemporanis: hi ha moltes persones honrades i compromeses amb el bé, que busquen a Déu a la seua manera; altres, indiferents, sense cap interès per la vida religiosa; moltes altres, profundament afectades pel signe de la descristianització, que rebutgen expressament les orientacions i les normes de l'Església i tenen posada la seua fe i la seua confiança en ideologies de signe racionalista i materialista. Intentem acollir-los tenint en compte aquesta varietat de situacions humanes i espirituals? L'Església no pot abandonar l'home real, concret i històric perquè Crist s'ha unit a cada home en el misteri de la redempció; no es tracta de l'home abstracte, sinó de l'home real que tenim davant: aquest és el primer camí que l'Església ha de recórrer en el compliment de la seua missió. *«L'Església sempre està atenta al que succeeix i es desenvolupa en la societat. És tasca de tot el Poble de Déu, sobretot dels pastors i dels teòlegs, destriar allò que en les cultures del nostre temps és digne de consideració, tenint sempre com a suprem criteri de discerniment la Paraula de Déu i la Tradició de l'Església. Això requereix un ànim equilibrat i lliure de les modes culturals, capaç de mirar el món d'una manera positiva i alhora ferma en la custòdia i en la presentació del missatge evangèlic en la seua integritat»* (Lleó XIV, *Audiència General*, dimecres 7 d'octubre 2026).

Hauríem d'analitzar la realitat de cadascuna de les nostres parròquies, juntament amb els laics que ja estan compromesos amb la vida parroquial, per ajudar-los a traçar les vies necessàries per a la seua actuació en la realitat concreta en què exerciran la seua missió evangelitzadora. És clar que, a causa de la diversitat que hi ha a la nostra diòcesi d'Eivissa i Formentera entre diferents parròquies, en alguns llocs es podria fer a nivell arxiprestal, en altres, a nivell de demarcació parroquial. L'important és començar sabent quina és la realitat concreta amb què es trobarà el laic a l'hora de realitzar el seu compromís, i aquesta realitat és tan diversa com ho és a la nostra pròpia diòcesi, amb la seua diferenciació entre nuclis urbans i rurals.

Coneixem la realitat social, cultural, política i econòmica de la nostra demarcació parroquial? Coneixem i utilitzem a la nostra programació parroquial els estudis realitzats per organismes socials? Entre tots els que formam les nostres comunitats parroquials hi ha professionals de l'ensenyament, polítics, membres de les associacions de veïns, membres d'associacions culturals, professionals dels mitjans de comunicació, homes i dones compromesos als sindicats... Què oferim des de la comunitat parroquial per ajudar-los en la difícil tasca de donar testimoni cristià als seus camps d'acció respectius? Podríem reunir-nos periòdicament amb els professors i els pares que estan compromesos en els consells escolars i que pertanyen a la nostra comunitat parroquial?

4.4.5. La Doctrina Social de l'Església, font inspiradora de la caritat

No podem comprendre la finalitat i, per tant, la fecunditat pastoral del compromís del laic en les realitats temporals si no les connectam al pla de salvació de Déu. Per això tenim un instrument privilegiat com és la Doctrina Social de l'Església: ens ajuda a evangelitzar l'àmbit social; és un instrument per a l'acció, un instrument que revela, anuncia, fa present, serveix per l'acció salvífica de Déu a la història, a les realitats terrenals.

Per comprendre, des de l'Evangeli, els canvis operats a la vida social, cultural i econòmica de la nostra societat eivissenca i formenterera, necessitam estar presents i tenir l'actitud «d'escrutar els signes dels temps» per poder interpretar-los a la llum de l'Evangeli, de manera que puguem localitzar, en els esdeveniments, en els interrogants i en les aspiracions dels homes i dones de la nostra diòcesi, allò que ens mostra la presència o el designi de Déu.

El Senyor continua fent-se present a la nostra societat. A tots nosaltres, capellans, religiosos i laics, ens correspon discernir sobre el desenvolupament de la nostra societat, si aquesta avança d'acord amb el designi de Déu, d'acord amb el projecte diví. Intentam escrutar els signes d'aquesta presència de Déu a la realitat social que vivim?

L'Església és conduïda i compromesa per l'Esperit Sant en aquesta feina de discerniment, sobretot per motius de fidelitat a la vocació que li ha confiat Crist: transformar el món i portar-lo al seu compliment.

El procés de trobada i confrontació amb la realitat social, cultural i econòmica de la nostra societat eivissenca i formenterera ens urgeix a aprofundir en el discerniment, que no és altra cosa que preguntar-nos si els esdeveniments, les realitzacions que es venen produint i els corrents d'opinió que existeixen representen o no un enriquiment de l'home. Per a la nostra acció pastoral, és essencial l'exercici del discerniment.

Per realitzar de manera eficaç aquest discerniment, l'Església té el millor instrument en l'ensenyament o la doctrina social; per això seria convenient, en la mesura que sigui possible i segons les diferents realitats, establir a nivell arxiprestal cursos, xerrades o taules d'estudi per al coneixement i l'aplicació de la Doctrina Social de l'Església. Per a l'Església, ensenyar i difondre la doctrina social és part de la seua missió evangelitzadora i forma part essencial del missatge cristià, ja que aquesta doctrina exposa les seues conseqüències directes a la vida de la societat i enquadra fins i tot la feina quotidiana i les lluites per la justícia en el testimoni de Crist Salvador.

4.4.6. Objectius i línies d'acció

Primer objectiu: formar els laics per a la unitat de vida. **Línies d'acció:** incorporar a tota la formació cristiana la superació de la fractura entre fe i vida, entre Evangeli i cultura d'acord amb l'ensenyament de Christifideles laici; preparar catequesi i espais on el compromís familiar, professional, social i polític sigui reconegut i acompanyat com a lloc teològic de la vocació laical.

Segon objectiu: impulsar la pastoral social més enllà de l'assistència. **Línies d'acció:** analitzar, juntament amb els laics compromesos, la realitat social, cultural i econòmica de cada demarcació parroquial, al nivell –parroquial o arxiprestal– que aconselli la seua diversitat urbana o rural; aprofitar els estudis elaborats pels organismes socials; reunir-se periòdicament amb els fidels compromesos en els diferents àmbits –consells escolars, associacions veïnals i culturals, sindicats, mitjans de comunicació– per sostenir el seu testimoni.

Tercer objectiu: conèixer i difondre la Doctrina Social de l'Església. **Línies d'acció:** organitzar cursos, xerrades o taules d'estudi sobre la Doctrina Social de l'Església a nivell arxiprestal; formar capellans, religiosos i laics en la lectura creient dels signes dels temps en la nostra societat eivissenca i formenterera; denunciar amb fermesa les situacions que atempten contra la dignitat humana, de manera que la caritat sigui testimoni d'una Església viva i compromesa.

Quart objectiu: atendre especialment els necessitats de les nostres illes. **Línies d'acció:** arbitrar respostes a les necessitats humanes i materials dels qui viuen a les illes, articulant les forces de les parròquies i de l'acció social caritativa diocesana; acollir a tots els qui s'apropen, conscients que l'home real i concret que tenim davant és fill de Déu i germà nostre.

OBJECTIU	CURS	VIDA COMUNITÀRIA A LA PARRÒQUIA	EL BISBAT SOSTÉ
1 ***FORMAR ALS LAICS PER A LA UNITAT DE VIDA*** *Que ja no hi hagi dues vides paral·leles: l'espiritual i la de cada dia (ChL).*	**2026-27**	**Descobrir els tresors amagats:** organitzar formació sobre l'ésser i la missió del laic a l'Església. **Fe i vida:** la parròquia explica a la comunitat que l'Evangeli no es viu només dins del temple. Organitzar xerrades en què altres laics implicats en la vida de l'Església ofereixin el seu testimoni.	Materials basats en *Christifideles laici* Suport des de les Delegacions diocesanes.
	2027-28	**Itinerari en marxa:** trobades mensuals de formació per a adults i matrimonis joves, on fe, feina, família i compromís polític es resen i es pensen junts. **Grup d'acompanyament:** els laics compromesos en àmbits seculars es reuneixen bimestralment per compartir les maneres de donar testimoni «en el seu camp».	Oferir i presentar noves realitats per a l'Evangelització: Opus Dei, Camí Neocatecumenal, "Recesos d'Emaús", Equips de Nostra Senyora (ENS)., Projecte Amor Conyugal, Vida Creixent, Hakuna, JOC...
	2028-29	**La fe entra a casa:** la unitat de vida s'integra en la catequesi d'infants i adolescents, implicant les famílies — la catequesi també evangelitza els pares. **Créixer junts:** les parròquies petites comparteixen l'acompanyament de laics a nivell arxiprestal.	Extensió de l'oferta formativa a nivell arxiprestal; subsidis de catequesi amb la perspectiva fe-vida integrada.
	2029-30	**Fruits recollits:** avaluació de l'itinerari i testimoni públic de laics que han descobert la seua vocació en la vida quotidià. **Continuïtat:** l'acompanyament de laics queda consolidat com a oferta estable de la parròquia per al nou quadrienni.	Avaluació diocesana de l'itinerari; memòria conjunta de les vocacions laicals despertades en el quadrienni.

2

IMPULSAR LA PASTORAL SOCIAL MÉS ENLLÀ DE L'ASSISTÈNCIA

La pastoral social no es redueix a l'ajuda urgent: impregna tot l'ordre temporal amb l'esperit evangèlic.

2026-27	**Constitució de l'equip parroquial de pastoral social i Càritas:** algunes persones dedicades a mirar la realitat del poble amb ulls creients. **La caritat s'alimenta amb el cor:** reunió mensual dels voluntaris de Càritas amb el capellà.	Càritas diocesana es fa present, almenys, una vegada a l'any a Càritas parroquial o arxiprestal per fomentar la participació i el voluntariat.
2027-28	**Diumenge de Càritas:** Es fixa un diumenge concret i estable de cada mes (ex.: el segon) a totes les misses: la intenció de l'eucaristia s'ofereix pels més necessitats, es presenta breument el servei de Càritas i es realitza la col·lecta extraordinària a favor seu. **Formar i cuidar l'equip:** Es constitueix el grup de Càritas/voluntariat social de la parròquia, del qual es tendrà cura: acolliment personal, repartiment clar de tasques perquè ningú no vagi sobrecarregat, i revisió trimestral de com es troba cada voluntari.	Elecció d'un diumenge anual comú a tota la diòcesi per a Càritas, amb materials homilètics i litúrgics per a aquest dia; escola diocesana de voluntariat social; guia bàsica de cura de voluntaris (prevenció del desgast, acompanyament i gratitud).
2028-29	**Escoltar la realitat:** Al voltant del diumenge mensual, l'equip es reuneix amb les persones ateses i amb els col·lectius del poble –consells escolars, associacions veïnals– per conèixer la cara real de la pobresa a la demarcació: solitud, habitatge, noves arribades. **Els voluntaris també necessiten suport:** Retir o jornada anual d'espiritualitat per al voluntariat: la caritat s'exerceix des de la fe; qui dóna es cuida pregant. Ningú no dóna el que no té.	Campanyes Dia de l'amor fratern i Dia nacional de caritat amb materials comuns, (cartells, fullets); guia metodològica senzilla per escoltar la realitat social de cada demarcació; subsidi per a la jornada espiritual del voluntariat.

3

CONÈIXER I DIFONDRE LA DOCTRINA SOCIAL DE L'ESGLÉSIA

Un instrument privilegiat per «escrutar els signes dels temps» de la nostra societat eivissenca i formenterera.

2029-30	📈 **Coherència entre allò recollit i allò donat:** Transparència davant la comunitat: informe anual senzill que mostra què es va recollir cada diumenge i a qui es va atendre. La col·lecta educa quan se'n veu el fruit. 🌱 **Ningú imprescindible, tots necessaris:** Renovació de l'equip de voluntariat: invitació a nous membres des del púlpit, relleu preparat i descans garantit per als veterans.	Informe-model diocesà de transparència; memòria conjunta del quadrienni presentada a l'assemblea diocesana; campanya diocesana de captació de voluntariat social per al nou quadrienni. Potenciar i cuidar el 'Dia de l'Església Diocesana'.
2026-27	📖 **Arrancar des de la base:** Es crea a la parròquia un petit grup d'estudi de Doctrina Social de l'Església (5-8 persones: rector, catequistes, laics compromesos) que es marca un primer itinerari senzill: llegir junts els documents fonamentals. 🏫 **Pont amb l'escola:** Els pares i professors de la comunitat identifiquen els centres educatius de la demarcació i s'ofereix des de la parròquia la col·laboració amb el professorat de religió i els tutors.	Cursos de formació per al professorat organitzats per Càritas diocesana i la Fundació Isidor Macabich sobre Doctrina Social de l'Església i la seua aplicació educativa; programació de fires de Doctrina Social als col·legis de les illes, amb materials i dinàmiques preparades per a l'alumnat.
2027-28	🎓 **El que s'ha après es comparteix:** Els membres del grup d'estudi difonen el que s'ha après a la comunitat –comentari després de missa, article al full parroquial– perquè la Doctrina Social no quedi guardada en un calaix. 🎪 **Fires a les escoles:** Les famílies i catequistes de la parròquia col·laboren activament a la fira de Doctrina Social del col·legi de la seua zona: la parròquia aporta voluntaris, muntatge i presència	Convocatòria anual de fires als col·legis de cada arxiprestat, en col·laboració amb AMPAS i claustres; segona edició dels cursos per al professorat (Càritas diocesana i Fundació Isidor Macabich), ara oberts també a pares que col·laboren als centres.

4

ATENDRE ESPECIALMENT ALS NECESSITATS DE LES NOSTRES ILLES

2028-29	🏝 **Temes de les nostres illes:** El grup d'estudi aterra la Doctrina Social a la realitat local –turisme, economia estacional, migració, habitatge, treball precari– i obre un cicle de xerrades obertes al poble. L'**escola com a aliada:** Els professors formats de la comunitat es converteixen en interlocutors de la parròquia: junts preparen activitats que connecten aula, catequesi i família (coincidint amb el diumenge mensual de Càritas de l'objectiu 2).	Programació temàtica adaptada a la realitat eivissenca i formenterera; criteris diocesans comuns per a les denúncies públiques.
2029-30	📣 **Denunciar des de la caritat:** Amb la doctrina assimilada i la realitat coneguda, la comunitat es pronuncia amb criteri comú –mai com a gest individual– davant les situacions que atempten contra la dignitat humana a les illes. 🗂 **Memòria viva:** La parròquia deixa un fons documental accessible (documents socials, materials de les fires, guies del professorat) perquè l'aprenentatge no mori amb el quadrienni.	Avaluació conjunta de l'impacte de les fires i els cursos de professorat als col·legis de la diòcesi; memòria del quadrienni de difusió de la Doctrina Social; marc de col·laboració estable Càritas diocesana–Fundació Isidor Macabich–escoles per al proper quadrienni.
2026-27	📦 **Organitzar els recursos materials:** Inventari i reorganització de l'economat i el rober parroquials –control d'entrada i sortida, emmagatzematge higiènic, distribució setmanal amb horaris definits. 🌍 **Rellançar Mans Unides:** Un altre diumenge, la parròquia presenta a la comunitat la feina de Mans Unides a altres països.	Protocol unificat de lliurament de recursos: criteris diocesans per a què es lliura, a qui i amb quin seguiment; col·laboració amb el grup diocesà de Mans Unides per oferir ponents i materials de presentació de la institució.

L'home real i concret que tenim davant és fill de Déu i germà nostre.	**2027-28**	📋 **La IA ajuda a Càritas:** seguint les orientacions del papa Lleó, es formarà els voluntaris de Càritas parroquial perquè, amb l'ajuda de la IA, puguin atendre millor els qui sol·liciten ajuda. 🕯️ **Jornada de Mans Unides:** Celebració de la jornada anual amb una col·lecta a favor dels projectes de desenvolupament: homilia, cartell al centre pastoral, i testimoni d'un soci o voluntari de l'organització.	Càritas diocesana oferirà un curs sobre la IA a les Càritas parroquials perquè puguin implementar-la en la seua atenció.
	2028-29	🤝 **Derivació eficaç a Càritas:** S'estableix el canal oficial per enviar a Càritas casos complexos (habitatge, ocupació, dependència) que la parròquia no pot resoldre; es verifica l'enviament i es manté el contacte amb la família. 🍽️ **Sopar contra la fam:** La comunitat organitza un sopar solidari o mercat de comerç just lligat a la campanya de Mans Unides, implicant joves, catequesi i famílies: la caritat amb els llunyans s'aprèn fent-la.	Servei diocesà d'intermediació entre parròquies i serveis socials públics; suport de Mans Unides i Càritas diocesana per a les activitats solidàries parroquials (dinàmiques d'educació al desenvolupament, exposicions itinerants).
	2029-30	☑️ **Avaluació d'impacte:** Enquesta anònima a les últimes persones ateses: com va ser l'acollida? va complir amb allò promès? milloraria alguna cosa?; s'ajusta el servei segons les respostes. 🌐 **Horitzó universal:** Tancament del quadrienni mostrant a la comunitat el fruit del que es va recollir per als pobres de les illes (Càritas) i per als projectes del Sud (Mans Unides): la caritat parroquial té sostre al món sencer.	Avaluació diocesana dels serveis parroquials d'atenció directa; balanç del conjunt de les col·lectes de caritat del quadrienni (Càritas i Mans Unides) presentat a l'assemblea diocesana; pla estratègic de continuïtat per al proper quadrienni.

5. CINQUENA PART: DESTINATARIS GENERACIONALS

Al costat d'aquests problemes, caldrà dedicar una atenció particular als grups generacionals amb els quals la nostra Església actua a través de les parròquies, col·legis i de la nostra residència de gent gran: al·lots, joves i persones majors.

5.1. Al·lots i infants

En la infància i els anys posteriors s'obren valuoses possibilitats d'acció, tant per a construir l'Església com per a la humanització de la societat. Això exigirà una revisió profunda de la catequesi en totes les etapes i d'altres opcions pastorals. **Línies d'acció:** revisar la catequesi en totes les seues etapes i les opcions pastorals amb les famílies; assegurar-ne la continuïtat després de la recepció dels sagraments de la iniciació cristiana.

5.2. Joves

Els joves no s'han de considerar objecte de la so licitud pastoral de la nostra Església, de les seues parròquies i altres realitats; són de fet subjectes actius, protagonistes de l'evangelització i artífexs de la renovació social. Per això, s'haurà de revisar el que es fa i implementar noves realitats amb les quals els joves se sentin identificats. **Línies d'acció:** oferir espais de corresponsabilitat real en els consells i en la vida comunitària; acompanyar els seus processos de discerniment vocacional; crear trobades i propostes amb llenguatges i formats que considerin propis, inclosos els digitals.

5.3. Adults

Entre la joventut i l'ancianitat s'estén l'edat adulta, que constitueix el cos majoritari de les nostres comunitats i, alhora, el grup més difícil d'assolir: els adults són els que sostenen la vida econòmica i familiar de l'illa, els que crien els al·lots, tenen cura dels ancians i ocupen els llocs de responsabilitat de la societat i els qui, precisament per això, disposen de menys temps i atenció per a la vida eclesial. La nostra pastoral corre el risc de conversar amb ells només en dos moments: quan demanen els sagraments per als fills i quan ens els demanen per als pares. L'edat adulta no és un erm espiritual ni un simple trànsit: és l'edat de les decisions definitives –vocació, matrimoni, feina, paternitat– i per tant l'edat en què més acompanyament necessitaria una fe que madura. Molts adults viuen una fe fatigada: la van rebre de petits, la practiquen intermitentment i ningú no els ha ofert mai un lloc de creixement.

5.4. Matrimonis i famílies

La família és la primera comunitat cristiana, la «Església domèstica» al si de la qual la fe es transmet, se celebra i es viu abans de qualsevol intervenció pastoral. Tot i això, la família d'avui –també la de les nostres illes– travessa una fragilitat nova: unions fràgils o trencades, parelles joves sense un sostre assequible on viure que retarden o renuncien a la paternitat, progenitors sols que porten sobre les espatlles el que abans sostenien dos, güelos criant nets, matrimonis de llarga durada que viuen junts però no units. I juntament amb això, la família multicultural: llars formades per pares de llengües i cultures diferents, en què la fe ha de trobar un llenguatge comú. La parròquia no pot tractar la família només com a destinatària de la catequesi dels seus fills: és subjecte pastoral complet, amb les seues pròpies ferides i gràcies.

5.5. Persones majors

El nombre creixent de persones majors requereix l'enfortiment de la tasca apostòlica amb l'anomenada tercera edat. Són subjectes actius d'un període espiritual i humanament fecund de l'existència humana. **Línies d'acció:** reconèixer el testimoni i la pregària dels nostres grans com a riquesa per a tota la comunitat; sostenir l'acció pastoral de la residència de gent gran diocesana; atendre les possibilitats de formació i sagraments per als malalts i els que no es poden desplaçar.

6. SISENA PART: METODOLOGIA, CALENDARI I AVALUACIÓ

6.1. Metodologia

El pla s'aplica amb el mètode pastoral: veure, jutjar i actuar. Cada comunitat parroquial, des de la seua realitat concreta, fa seues les línies d'acció que li corresponen, les adapta a les seues possibilitats i les integra a la seua programació anual. La parròquia és la cèl·lula on s'aplica; l'arxiprestat, la llera de coordinació; la diòcesi, l'àmbit d'impuls i acompanyament. Tot això en actitud de discerniment, sabent que l'actuació de l'Església està sotmesa a l'acció de l'Esperit Sant, autèntic artífex de l'evangelització..

6.2. Calendari

Curs primer (presentació i començament): **presentació del pla a tots els arxiprestats i consells pastorals**; anàlisi de la realitat a cada parròquia; primeres línies d'acció en els objectius que cada comunitat consideri prioritaris.

Cursos segon i tercer (implantació): **desenvolupament progressiu dels objectius dels quatre eixos**; elaboració o revisió dels projectes específics (formació de catequistes, equips d'animació litúrgica, consells pastorals, pastoral social).

Curs quart (avaluació): **avaluació global** del pla a l'assemblea diocesana; **propostes** per al següent quadrienni.

6.3. Avaluació

Cada any, els consells pastorals parroquials i el consell pastoral diocesà dedicaran almenys una sessió a la revisió del grau de compliment de les línies d'acció iniciades, amb aquests indicadors mínims: nombre i qualitat de les accions realitzades a cada eix, participació dels fidels i vies noves posades en marxa. El resultat d'aquestes revisions es farà arribar al bisbat per elaborar la memòria anual conjunta. L'avaluació no pretén el control, sinó la conversió pastoral: aprendre plegats allò que l'Esperit va obrant a la nostra Església d'Eivissa i Formentera.

6.3.1. CURS PRIMER: PRESENTACIÓ I COMENÇAMENT (2026-2027)

Mes	Activitat	Responsable	Destinataris
Novembre 2026	Presentació oficial del Pla Pastoral al Consell diocesà de Pastoral.	Bisbat	Presbiteri, Consells Pastoral i Econòmic Diocesà
Novembre 2026	Presentació a la Diòcesi del Pla Pastoral. Jornada de formació sobre el Pla a cada arxiprestat.	Equip Diocesà de Formació	Sacerdots, delegats pastorals, responsables de moviments
Novembre 2026	Lliurament del material de suport a cada parròquia (guia, dossier, recursos).	Vicaria d'Evangelització	Mossènyers i equips pastorals parroquials
Desembre 2026	Inici de l'anàlisi de realitat pastoral a cada comunitat (veure-jutjar).	Consell Pastoral Parroquial	Tots els fidels compromesos
Gener 2027	Tallers de lectura del document per sectors (anunci, celebració, comunió, caritat).	Arxiprestats	Responsables de cada eix
Febrer 2027	Primeres trobades de diagnòstic participatiu (enquestes, entrevistes).	Equips Pastorals	Comunitats parroquials
Març 2027	Quaresma: Vivència catecumenal del Tridu Pasqual com a prova pilot.	Mossènyers i equips litúrgics	Totes les comunitats
Abril 2027	Vigília Pascual: Renovació de promeses baptismals com a moment central.	Presbiteri i fidels	Tota la diòcesi
Maig 2027	Elaboració de prioritats parroquials segons context (urbà/rural).	Consells Pastorals Parroquials	Cada comunitat
Juny 2027	Reunió arxiprestal de coordinació i posada en comú de diagnòstics.	Arxiprest	Mossènyers i representants
Juliol-Agost 2027	Període de reflexió i preparació per al curs següent (vacances pastorals).	Tots	

6.3.2. CURS SEGON: IMPLANTACIÓ INICIAL (2027-2028)

Mes	Activitat	Responsable	Destinataris
Setembre 2027	Posada en marxa dels equips d'animació litúrgica a cada església.	Mossènyers	Ministeris laicals (lectors, cantors, organistes, ministres extraordinaris de la comunió)
Octubre 2027	Inici del projecte diocesà de formació permanent de catequistes (sessions arxiprestals).	Comissió Diocesana de Catequesi	Catequistes de totes les edats
Novembre 2027	Constitució o revitalització de Consells Pastorals Parroquials on no existeixin o estiguin inactius.	Bisbat i arxiprestats	Laics compromesos
Desembre 2027	Jornada diocesana de comunió: trobada entre parròquies, moviments i vida consagrada.	Vicaria d'Evangelització	Tots els sectors eclesials
Gener 2028	Cursos a nivell arxiprestal sobre Doctrina Social de l'Església.	Equip Diocesà de Pastoral Social	Capellans, religiosos i laics
Febrer 2028	Revisió i adaptació de la catequesi de confirmació i primera comunió (enfocament catecumenal).	Comissió Diocesana de Catequesi	Catequistes i pares
Març 2028	Setmana d'Oració per la Unitat dels Cristians (celebració diocesana).	Comissió Ecumènica	Parròquies i comunitats d'altres confessions
Abril 2028	Segon Tridu Pasqual avaluat (segons indicadors del curs anterior).	Equips Litúrgics	Totes les comunitats
Maig 2028	Coordinació estable entre catequistes i professors de Religió escolar.	Delegacions Diocesanes	Catequistes i docents
Juny2028	Avaluació intermèdia del progrés per arxiprestats.	Equip Diocesà d'Avaluació	Mossènyers i responsables
Juliol-Agost 2028	Període de descans i reflexió personal comunitària.	Tots	—

6.3.3. CURS TERCER: CONSOLIDACIÓ (2028-2029)

Mes	Activitat	Responsable	Destinataris
Setembre 2028	Formació específica per a responsables de comunicació parroquial.	Servei Diocesà de Comunicació	Responsables de premsa i xarxes
Octubre 2028	Anàlisi conjunta de la realitat social (treball, economia, política) amb laics compromesos.	Pastoral Social Arxiprestal	Professionals cristians
Novembre 2028	Itineraris de catequesi d'adults sistemàtics a cada parròquia/arxiprestat.	Equips de Formació	Fidels adults
Desembre 2028	Trobades arxiprestals periòdiques de sacerdots, religiosos i laics.	Arxiprestats	Tots els estats de vida
Gener 2029	Taula d'estudi diocesana sobre els signes dels temps a la societat eivissenca i formenterera.	Vicaria d'Evangelització	Sacerdots, laics i experts
Febrer 2029	Revisió dels cursets prebaptismals i prematrimonials (clau d'iniciació cristiana).	Comissió de Sagraments	Pares i futurs esposos
Març 2029	Jornada d'acollida pastoral de fidels d'altres llengües i cultures.	Comissió de Pastoral Migratòria	Immigrants i comunitats d'acollida
Abril 2029	Tercer Tridu Pasqual consolidat (participació ampliada de joves i adolescents).	Equips Litúrgics	Tota la comunitat
Maig 2029	Promoció d'espais de corresponsabilitat real de joves en consells.	Comissió Diocesana de Joventut	Joves i líders pastorals
Juny 2029	Avaluació anual profunda i ajustaments per a l'últim any.	Consell Pastoral Diocesà	Tots els sectors
Juliol-Agost 2029	Període de preparació intensiva per a l'avaluació final.	Equip Diocesà d'avaluació	Responsables de cada eix

6.3.4. CURS QUART: AVALUACIÓ GLOBAL (2029-2030)

Mes	Activitat	Responsable	Destinataris
Setembre 2029	Recull de memòries anuals de cada arxiprestat.	Vicaria d'Evangelització	Mossènyers i coordinadors
Octubre 2029	Anàlisi quantitativa i qualitativa d'indicadors (accions, participació, vies noves).	Equip Diocesà d'Avaluació	Consell Pastoral Diocesà
Novembre 2029	Consultes a base: enquestes a comunitats parroquials sobre èxits i dificultats.	Serveis Diocesans	Tots els fidels
Desembre 2029	Elaboració d'informe preliminar d'avaluació.	Comissió d'avaluació	Bisbat
Gener 2030	Sessions de reflexió arxiprestal sobre el balanç del quadrienni.	Arxiprestats	Comunitats parroquials
Febrer 2030	Consulta a moviments i realitats eclesials sobre aportacions per al pròxim pla.	Secretariat Diocesà	Moviments i associacions
Març 2030	Redacció de l'esborrany del següent Pla Pastoral (2030-2034).	Equip Redactor	Designats pel Bisbe
Abril 2030	Presentació pública de l'informe d'avaluació global.	Bisbat	Tota la diòcesi
Maig 2030	Assemblea Diocesana de tancament i aprovació de conclusions.	Bisbe i Consell Pastoral Diocesà	Representants de tota la Església particular
Juny2030	Llançament de la proposta per al següent quadrienni.	Bisbat	Totes les comunitats
Juliol-Agost 2030	Període de transició i formació sobre el nou pla	Tots	

6.4. INDICADORS MÍNIMS D'AVALUACIÓ (APLICABLES A CADA ANY)

Cada Consell Pastoral Parroquial i el Consell Pastoral Diocesà dedicaran almenys una sessió anual a revisar el grau de compliment de les línies d'acció, usant aquests indicadors:

Indicador	Descripció	Mètode de mesura
Nombre d'accions	Quantitat d'iniciatives executades per cada eix	Registre documental
Qualitat d'accions	Grau de compliment dels objectius plantejats	Autoavaluació + retroalimentació
Participació de fidels	Assistència i compromís en activitats	Llistes de presència, enquestes
Canals nous llocs en marxa	Nombre d'estructures creades (equips, comissions, espais)	Registre institucional
Grups representats	Inclusió de veus de pobres, joves, immigrants, allunyats	Anàlisi de composició de consells

6.4.1. OBSERVACIONS SOBRE EL CALENDARI

Flexibilitat: Les dates es poden ajustar segons circumstàncies extraordinàries (festius locals, esdeveniments diocesans no previstos, etc.).

Litúrgia: S'han prioritzat moments litúrgics clau (Quaresma-Pasqua) com a fites de prova per als eixos d'Anunci i Celebració.

Vacances pastorals: Juliol-agost es mantenen com a període de descans per evitar l'esgotament del voluntariat i el personal.

Avaluació contínua: No esperar el quart curs per mesurar avenços; cada juny es fa una avaluació anual que alimenta el curs següent.

Transparència: Els informes d'avaluació es faran públics a tota la diòcesi per fomentar corresponsabilitat.

7. CONCLUSIÓ

El coneixement dels reptes i dels desafiaments, lluny d'aturar-nos, ens ha de portar a mirar endavant amb il·lusió, optimisme i ganes de treballar, posant en el nostre compromís evangelitzador el millor de nosaltres mateixos, aportant creativitat, per ser capaços de «fer noves totes les coses». No seria coherent un pla nascut de la fe que s'aturàs davant la dificultat: qui creu en la resurrecció sap que cap sepulcre és definitiu i que cap desert pastoral no està més enllà de la promesa. Els desafiaments que hem descrit amb realisme –l'estacionalitat que agita la nostra vida comunitària, la multiculturalitat que qüestiona els nostres hàbits, la secularització que buida els espais que alguna vegada estaven plens– no són motius de desànim sinó la delimitació exacta del terreny que el Senyor ens confia. No se'ns demana cap altra Església que la que som ni un altre moment que el que vivim. Com escrivia Sant Joan XXIII en convocar el Concili, convé distingir entre la substància de la fe, que roman, i les formes en què s'expressa, que es renoven; aquest pla vol ser precisament això: fidelitat al dipòsit rebut i imaginació per transmetre'l.

Aquest camí no l'emprenem sols ni partim de zero. Comptam, en primer lloc, amb la força de l'Esperit, que no ha retirat la gràcia d'aquestes illes. Comptam amb una història de fe secular, feta de generacions de pagesos i mariners que varen sebre mantenir viva la pregària en temps molt més durs que els nostres, i amb un poble de sants màrtirs que van lliurar la seua vida per Crist precisament en aquesta terra, regant-la amb la seua sang i deixant-nos en herència un testimoniatge que ens obliga. I comptam amb els tresors ja existents de la nostra Església particular: parròquies amb comunitats reals, la residència de gent gran com a obra de tots, Càritas i les altres realitats caritatives, els col·legis, les ermites disseminades pel territori que segueixen sent cases de pregària, i sobretot l'Eucaristia que cada diumenge reuneix el poble de Déu dispers. La creativitat que demana aquest pla no és la d'inventar des del no-res, sinó la de l'administrador fidel que fa rendir els talents rebuts.

La renovació de la vida cristiana que aquí es proposa és, finalment, obra més de Déu que no nostra. A nosaltres ens toca sembrar, regar i esperar amb paciència; el creixement el dóna Ell. Per això aquest pla vol acabar no com un projecte tècnic, sinó com un acte de confiança: la programació pastoral és la nostra cooperació humil al que Déu vol continuar fent entre nosaltres. Que cap parròquia, comunitat o grup se senti desbordat per allò que es proposa aquí: més que un catàleg de feines, aquestes pàgines són una invitació a caminar, cadascun des d'on estigui, amb la certesa que cada pas fet amb fe ja és fecund, encara que no ho vegem.

Que la Santíssima Verge Maria, a qui invocam com a Santa Maria d'Eivissa, patrona de les nostres illes, i els màrtirs d'Eivissa i Formentera, acompanyin amb la seua intercessió el camí de la nostra Església particular. Ella, que a l'Anunciació va respondre amb un sí audaç a allò impossible, ensenyi a les nostres comunitats a no posar límits a l'esperança. Ella, que va estar al peu de la creu quan tot semblava perdut, ens concedeixi fidelitat a les hores d'escassetat. I Ella, que va presidir orant el naixement de l'Església a la Pentecosta, faci arribar a aquesta Església particular nostra d'Eivissa i Formentera una nova Pentecosta: que els quatre anys que aquest pla recorre siguin per a les parròquies i per a tots nosaltres un temps de gràcia, d'anunci joiós i de comunió creixent, fins que el Senyor, que ha promès «*fer noves totes les coses*», ens cridi a celebrar tots junts la festa que no s'acaba.

VIVO ET VIVAM PRO ECCLESIA